

**Arany-,
Gyémánt-,
Vas-, Rubin- és
Platinadiplomások
2009**

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem

Készült a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Központi Tanulmányi Hivatalának Oklevél Csoportja gondozásában 75 példányban.

A kitüntetettek életútját csak fő vonalakban ismertettük. Ehhez azokat az adatokat használtuk fel, amelyek a karokhoz benyújtott kérelmekben szerepeltek.

A kéziratot zártuk: 2009. május 5-én

Összeállította: dr. Levendovszky János, Megyeri Zoltán, Miskolczi Ágnes

Kiadványtervező: Rumi Tamás

ISSN 0866-305 X

Tartalomjegyzék

Villamosmérnöki és Informatikai Kar – 7

Pro Progressio Alapítvány – 61

Tisztelt Kitüntetett Kollégáim!

Már évek óta kedves hagyomány egyetemünkön a jubileumi díszoklevelek adományozása egykori hallgatóinknak. Az arany-, illetve gyémántoklevelek mellett az olvasó kezében lévő kis könyvet is átnyújtjuk volt hallgatóinknak.

A 2009. évben is szívesen követjük ezt a hagyományt, és az egykori hallgatók által beadott szakmai életrajzok feldolgozásával összeállítottuk a karunkon 50, illetve 60 évvel ezelőtt mérnöki oklevelet szerzett hallgatók életútját, munkásságát bemutatni hivatott könyvet. A könyvet hivatásuk szolgálatában eltöltött sokéves, eredményes munkájuk, életművük elismeréseként kívánjuk átnyújtani. A könyv lapjain keresztül jubileumi diplomázóink visszapillanthatnak a múltba, "találkozhatnak" a régi évfolyamtársakkal, és előcsalogathatók a közös emlékek is.

Az Egyetem Szenátusa 2009-ben a Villamosmérnöki és Informatikai Karon 3 gyémánt- és 48 aranyoklevél és egy emléklap adományozásáról döntött. A kitüntetettek szakmai életrajzait oklevélfajták szerint csoportosítottuk.

Az, hogy a 2009. évben a karon 52 egykori hallgatónk nyújtotta be szakmai életrajzát és kérte jubileumi díszoklevél adományozását, bizonyítékul szolgál arra, hogy mindnyájuk szívében máig helye van a Műegyetemnek, mindannyian Örömmel emlékeznek vissza a régi falak között eltöltött egyetemi évekre, egykori évfolyamtársaikra, oktatóikra. A Műegyetemhez való kötődésüket szintén bizonyítja, hogy a szakmai életrajzok olvasása közben nem egy esetben találkoztunk olyan sorokkal, amelyekben régi egyetemi emlékek kerültek elő, valamint hála és köszönet rejlett egykori oktatóik iránt, akik segítették pályafutásuk elindítását, szakmai ismeretekkel, valamint szellemi és emberi értékekkel gazdagították emberi lényüket.

Egyetemünk 227 éves történetében, amely 1782. augusztus 2-án indult azzal a II. József által aláírt alapító levéllel, amelynek alapján létrejött az Institutum Geometrico-Hydrotechnicum az első polgári mérnökképző intézetként Európában, s amely a 227 év alatt hosszú utat járt be, jelentős útszakaszt tettek meg a 2009-ben jubiláló diplomázóink is. Az egyetem neve, szervezete a 227 év alatt többször változott, de a cél ugyanaz maradt, a kép-

zésben ötvözni a magas szintű elméleti megalapozottságot és a gyakorlati ismeretek oktatását, hogy intézményünk nemzetközi szinten jelentős műszaki, természet- és gazdaságtudományi oktató-kutató központ legyen.

Ha visszatekintünk az elmúlt 50, illetve 60 évre, akkor az élet számos területén, legyen az gépipar, villamos energiaipar, építészet, a hidak újjáépítése, vegyipar vagy éppen közlekedés, számtalan dolog jubileumi diplomázóink keze nyomát dicséri. Ezenfelül, a megjelent szakcikk, szakkönyvek, a megtartott előadások, a megrendezett kiállítások és számos új módszer kidolgozása mind sikeres, eredményes munkásságuk, hivatásszeretetük bizonyítéka, amelyre büszkéek vagyunk.

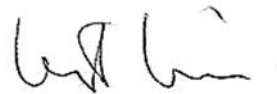
Tisztelt Kitüntetettek!

Külön örömmel tölt el bennünket, hogy abban az évben nyújthatjuk át Önöknek jubileumi oklevelüket, amikor a Kar fennállásának 60. évfordulóját ünnepli.

Őszintén reméljük, hogy jelenlegi és jövőbeli hallgatóink is az Önök nyomdokait fogják követni, és munkásságukkal, tevékenységükkel hasonlóképpen öregbítik egyetemünk hírnevét, mint azt Önök is tették. Ezzel a kötettel szeretnénk emléket hagyni alkotó tevékenységükről a jövő nemzedéknek, és megköszönni, hogy hűek maradtak a Műegyetemhez.

Az Egyetem Szenátusa nevében tisztelettel köszönti Önöket:

Budapest, 2009. május 6.

(Dr. Vajta László)

Dékán

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

Dr. habil Kaffka Károly

**a műszaki tudomány kandidátusa, c. egyetemi docens,
egyetemi magántanár**

1927-ben született Budapesten.

Gépészmérnöki oklevelét 1949-ben, szerezte meg, száma: 1551.

1999-ben aranyoklevelet kapott.

1949-től 6 évig Egyetemünk Fizikai Intézetében dolgozott Dr. Gombás Pál professzor vezetése alatt. Az egyetemi oktatás mellett tevékenyen részt vett az akkor alakuló Állami Műszaki Főiskola oktatási rendszerének kialakításában és az oktatásban. 1955-től az Élelmiszeripari Minisztériumban a mérés-, és szabályozástechnika ipari bevezetését irányította. 1957-től a Növényolajipari Kutató Intézet kutatója, majd 1959-től mindvégig a KÉKI kutatója, osztályvezetője, főosztályvezetője, majd tudományos tanácsadója volt. Közben bekapcsolódott a Budapesti Felsőfokú Élelmiszeripari Technikum szervezésébe. Jegyzetet írt a méréstechnika és a szabályozástechnika tárgyak oktatásához. 1969-ben védte meg kandidátusi értekezését az élelmiszeripari termékek minőségmérésének metrológiai kérdései témában. 1989-ben nyugállományba vonult, de továbbra is a KÉKI tudományos tanácsadója maradt. A Kertészeti és Élelmiszeripari Egyetemtől 1992-ben címzetes egyetemi docensi, 1995-ben egyetemi magántanári címet kapott. Publikációinak száma meghaladja a százat. Sokszor járt külföldön ösztöndíjjal és meghívással, hosszabb időt töltött az USA-ban és Japánban. Huszonkét szabadalmi oltalomban részesített találmány feltalálója.

Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, így többek között megkapta a Sigmond Elek-Emlékérmet, a Kiváló Újító, a Kiváló Feltaláló Kitüntetés arany és bronz fokozatát, a Nemzetközi Confructa Award kitüntetését, a Munka Érdemrend ezüst fokozatát, az Akadémiai Díjat. 2003-ban az ICNIRS szűkkörű tudományos társaságának - első nem észak amerikai illetőségű - tagjává választotta. 2008-ban tudományos munkásságáért a Kari H. Norris akadémikusról (USA) elnevezett nemzetközi kitüntetést (Award-ot) kapta.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kovács Ferenc István

1925-ben született Kapuváron. Gépészmérnöki oklevelét 1949-ben szerezte meg, száma:1471. 1999-ben aranyoklevelet kapott.

1949-ben az Ávesz NV kapuvári üzemvezetőségén helyezkedett el. Először a 20-35kV-os, majd a salgótarjáni igazgatóságon a 20-60kV-os hálózatokkal foglalkozott. 1952-től a NIM Villamosenergiaipari Igazgatóságára helyezték át. Itt már a 120kV-os országos hálózat fejlesztése és rendszerüzemviteli feladatok ellátása tartozott tevékenységi körébe. 1963-ban a Magyar Villamos Művek Hálózati Igazgatóságának megszervezésére és vezetésére kapott megbízást. Elindította a hálózatok fejlesztésének és üzemvitelének korszerűsítésére vonatkozó munkálatokat, köztük a 220/120/35/20kV-os hálózati szerkezet 400/120/20kV-os szerkezetre való átalakítását. Ezek sikeres megvalósítása jelentős társadalmi elismerést hozott neki. Az állami elismerés visszafogottabb volt, mivel 1956-ban tagja volt a Villamosenergiaipari Igazgatóság Forradalmi Bizottságának és kooperált a Dunántúli Nemzeti Bizottság elnökével. 1971-ben előadásokat tartott Egyetemünkön a villamosenergia szállítási és elosztási szakmérnöki tanfolyamon, valamint több alkalommal a Mérnök Továbbképző Intézetben is, és vizsgabizottságok munkájában is közreműködött. 1963-1989 között a MEE-ben Intéző Bizottsági tag. 1980-1990 között a Villamosenergia Szakosztály elnöke. 1971-1992 között a Villamosság c. szakfolyóirat felelős szerkesztője volt, és sok más munkabizottságban is dolgozott. Jelenleg az Elektrotechnika c. folyóirat szerkesztőbizottságának tagja és az egyesület tb. alelnöke. Tagja volt a CIGRE magyar nemzeti bizottságának, valamint 1979-1989 között az UNIPÉDE Distribution Study Committee-nek. A hálózatfejlesztés problémáiról számos előadást tartott bel-és külföldön egyaránt. Szakirodalmi tevékenységét könyvek, jegyzetek, és több mint 60 szakcikk fémjelzi. Munkássága elismeréseként megkapta a Munka Érdemrend arany fokozatát, a Déry-, a Bláthy-, Czipernowsky-díjakat, a MEE Elektrotechnikai nagydíjat, MTESZ díjat, valamint a Műszaki Kiadó Nívó díját, valamint a Kiváló Feltaláló és a Villamosenergiaipar Kiváló Dolgozója kitüntetések. Nyugdíjasként Egyetemünkön megkapta a köztársasági elnöki 1956-os Emléklapot.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Sibalszky Zoltán

ny. egyetemi docens

1926-ban született Budapesten. Gépészmérnöki oklevelét 1949-ben szerezte meg, száma:1546. 1999-ben aranyoklevelet kapott.

Miután elektro-gépészmérnöki oklevelét megszerezte, Egyetemünk Kísérleti Fizikai Tanszékén volt demonstrátor, majd 1950-tól az Atomfizikai Tanszéken tanársegéd. 1951-től a Tanszéken megalakuló MTA Központi Fizikai Kutató Intézetében az ipari spektroszkópia kutatásával, az elektromos segédberendezések vizsgálatával, építésével foglalkozott. 1955-ben került jelenlegi munkahelyére az Agrártudományi Egyetem Mezőgazdasági Gépészmérnöki Karára. 42 éven át a Villamosítás és az Elektrotechnika tárgyak előadásait tartotta, és oktatását irányította. Több egyetemi jegyzetet, illetve tankönyvet írt. 1992-ben vonult nyugállományba, de azóta is az Egyetemen tevékenykedik. 1972-ben műszaki doktori oklevelet szerzett. Disszertációjának tárgya: "Termikus villamos fogyasztók a magyar mezőgazdaságban". 1962 óta részt vesz az OMF B munkájában: a "Villamosenergia mezőgazdasági felhasználásának eddigi alakulása és várható fejlődése 2000-ig" c. tanulmány készítését irányította. Részt vett a mecenatúra pályázatok elbírálásában is. 1958 óta tagja a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek. 1992-ig elnökségi tag, később a MEE tanácsának tagja, majd a MEE Fogyasztó Berendezések Szakosztályának alelnöke volt. 1967 óta vezeti a MEE "Villamosság és Energia a Mezőgazdaságban" munkabizottságát. 1992-ig tagja volt az Elektrotechnika c. folyóirat szerkesztőbizottságának. Az Ipari Minisztérium bejegyzett szakértője és igazságügyi szakértő. 1968 óta részt vesz a CIGR (Mezőgazdasági Műszakiak Nemzetközi Bizottsága) villamos és energia szekció munkájában. A CIGR Magyar Bizottsága Villamos szakcsoportjának elnöke, a nemzetközi Villamos és Energia Szekciójának alelnöke. 1994 óta a Szekció tiszteletbeli elnöke, illetve alelnöke. 2008-ban megkapta a Magyar Mérnöki Kamara örökös tagja címet. Több publikációja jelent meg, közülük néhány külföldön is. Munkásságáért megkapta többek között a Francia Köztársaság Mezőgazdasági Érdemrendje lovagkeresztjét, a Bláthy-díjat, az Elektrotechnikai nagydíjat, 2000-ben az Életpálya Díjat a MEE-től, Tokióban pedig a "CIGR Fellow" kitüntetést. Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Ágoston Attila

*1936-ban született Miskolcon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 225/1959.*

Egyetemi diplomát a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának műszer és finommechanika szakán szerzett. Fiatal mérnökként 1959 és 1962 között tudományos segédmunkatársként dolgozott a Méréstechnikai Központi Kutató Laboratóriumban, majd rövid ideig az Optikai és Finommechanikai Központi Kutató Laboratóriumban, később 1962-től 1967-ig tudományos munkatársként a Magyar Tudományos Akadémia Automatizálási Kutató Laboratóriumában (illetve névváltozás után: Automatizálási Kutató Intézetben). Mivel a járművek és a közlekedés fiatal kora óta érdeklődése homlokterében álltak, 1967-ben Egyetemünk Közlekedésmérnöki Karának Közlekedésvillamosági és Automatika Tanszékén helyezkedett el. 16 évig (1983. július végéig) oktatási és kutatási munkát végzett (tanársegédi, adjunktusi, majd tudományos főmunkatársi beosztásban), ahol bő tíz éven keresztül feladata közé tartozott a kari számítóközpont vezetése is. 1970 novemberében Egyetemünk Közlekedésmérnöki Karán szerezte meg műszaki doktori címét (Automatika szaktudományból). 1983 júniusában törzsgárda oklevelet kapott. Az 1983 nyarától 1992-ig terjedő (a hazai politikai rendszerváltást is magában foglaló) időszakban életét leginkább mégis az "útkeresés" jellemezte. Körülbelül egy évi magán kisipari tevékenységét is említve sorjában hat munkahelyen (amelyeket itt nem sorol fel) is dolgozott (nem is mindig saját szakterületén, illetve végzettségének megfelelő munkakörben). Említést csak a METRIMPEX Magyar Műszeripari Külkereskedelmi Vállalatról tett, ahol 1986-tól 1991-ig idegen nyelvű kiadványok műszaki lektori feladatait látta el. 1992 decemberétől 2003 végéig a Fővárosi Közlekedési Felügyeletnél köztisztviselői munkakörben (főtanácsosi, illetve vezető-főtanácsosi beosztásban) tevékenykedett.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Altdorfer József

*1935-ben született Kispesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 281/1959.*

1959-től a Távközlési Kutató Intézetben kezdett dolgozni, tudományos kutatóként. A nevéhez és munkájához fűződik a Mikrohullámú Adatátviteli Hálózat Automatikai Tartalékoló Rendszerének kifejlesztése, dokumentálása és rendszerbe állítása. Az átjátszó berendezések telepítésének vezetése a Budapesti Szabadsághegy TV-adótornyától, Gödöllő, Kékes, Ernőd, Tokaj, Kisvárda állomásokon volt. A rendszer kifejlesztése során több szabadalmat nyújtott be elektronikai és rendszerbe állítási témában. A TKI-ban többszörös újítóként kitüntetésekkel kapott. Kitüntetéses Szakmérnöki Oklevelet szerzett az 1963-1964 tanévben a kétéves Félvezetőtechnikai Szakmérnöki oktatásban. Kitüntetéses oklevelet szerzett az 1975/1976 tanévtől az 1978/1979 tanévig az MSzMP Budapesti Bizottság Marxizmus-Leninizmus Esti Egyetem etikai szakosító tagozatán. Tagja volt a Híradástechnikai Egyesületnek és a Méréstechnikai Egyesületnek is, amelyek által rendezett Szakmai szimpóziumokon több éven át részt vett. 1990-ben nyugállományba vonult, mint tudományos osztályvezető. A szakmai munkát nyugdíjasként egy könnyűipari cég elektromos szakértőjeként a különböző gépek elektronikájának kifejlesztésével és prototípus gyártásvezetésével folytatta 2000. januárjáig. Egészségi okokból a szakmai tevékenységet ekkor befejezte.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bellus János

*1936-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 347/1959.*

Még diplomájának megszerzése előtt 1958 és 1959 között egyetemi hallgatóként részt vett a Méréstechnikai Központi Kutató Laboratóriumban folyó nedvességmérési kutatásokban, majd 1959-től 1960-ig tudományos segédmunkatársként nedvességmérési kutatásokkal foglalkozott. 1960 és 1961 között tudományos munkatársi beosztásban, témavezető az "Olaj-víz határszintjelző készülék kifejlesztése" témában. A kifejlesztett készülék tervdokumentációja és mintapéldánya átadásra került az MMG-Mechanikai Mérőműszerek Gyára részére gyártásra. Fenti témában szabadalom is született. 1967 és 1973 között a Számítástechnikai Koordinációs Intézet Rendszertechikai Laboratórium kisszámítógép terem vezetője volt. 1973-tól 1978-ig az Országos Takarékpénztár Számítóközpontjának műszaki vezetője volt. 1981 és 1996 között műszaki eszközök külkereskedelmével foglalkozott. Munkája során több cikke, publikációja jelent meg, számos hazai tudományos előadássorozaton vett részt. Szakmai továbbképzése érdekében Egyetemünkön Folyamatszabályozási Szakmérnöki oklevelet szerzett. Pályafutása során német és angol nyelvből nyelvvizsgát tett. 1981-ban szerezte meg mérnök közgazdász oklevelét a Közgazdaságtudományi Egyetemen.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Benkó Ede Győző

*1930-ban született Pesterzsébeten.
Villamosmérnöki oklevélnek száma: 244/1958.*

Diplomájának megszerzése után a MVMT Országos Villamos Teherelosztó Diszpécierszolgálatánál, majd a November 7. Hőerőmű Villamos Osztályánál helyezkedett el. Kezdetben beosztott mérnök, szolgálatos ügyeletes mérnök, majd üzemi felügyelő, később a Várpalotai Telep műszaki vezetője volt. Tíz év után kinevezték a beruházási és műszaki fejlesztési osztály vezetőjének. 1989-ben elnyerte a gazdasági igazgató-helyettesi beosztást, majd a Bakonyi Erőműben (Ajka -Inota összevonásával) az ügyvezető igazgatói tisztséget. 1993-ban nyugállományba vonult, és az aktív erőműi munkát befejezte. Munkaviszonya több mint negyvenhárom év. Melléktevékenység keretében Várpalotán, az Úteg utcai Villamosipari Technikum kihelyezett részlegében több éven keresztül oktatott. Iparágon kívüli szakértőként tevékenykedett Dudar bánya, Bakonyszentlászló téglagyár munkálataiban. További munkásságához sorolható Várpalota távhőellátása, Várpalota Gőztávvezeték, Kazán rekonstrukció. Elektrofilterek, zagyrendszer átalakítása, és még több beruházási munka, valamint a gázturbinás erőmű beruházás utolsó rész munkálatai, utólagos értékelés elkészítése.

Munkássága elismeréseként többször kapott kiváló újító miniszterei kitüntetést. Megkapta a Nehézipar Kiváló Dolgozója, a Veszprém Megyéért és a Várpalotáért kitüntetést.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bilinszky Ferenc

1933-ban született Újpesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 311/1959.

A Budapesti Műszaki Egyetem elvégzése után rövidesen a Váci-úti Hajó- és Darugyár tervező irodájában tervező mérnöki beosztásban helyezkedett el. Fő szakmai területe a tengeri és folyami hajók, illetve úszódaruk rádió valamint navigációs berendezéseinek beépítéséhez szükséges tervek elkészítése és a berendezések üzembe helyezése volt. Később az úszódaruk erőátviteli energiarendszerének tervezésére állt át. Egyik jelentős munkája volt a Hídépítő Vállalat részére épült 120 tonnás Clark Ádám úszódaru tervezésében való vezető tervezői részvétel. Társszerzőként részt vett egy hajózási kézikönyv megírásában. Aktívan tevékenykedett az úszó objektumok elektronikus ellenőrző és jelző rendszereinek tervezésében, valamint azok beépítéséhez szükséges hatósági engedélyek megszerzésében is. E munkája szakszerűbb elvégzése érdekében 1966-ban félvezetőtechnikai szakmérnöki diplomát szerzett. Többször képviselte vállalata érdekeit mind belföldi, mind külföldi műszaki és kereskedelmi tárgyalásokon, valamint hajók tengeri futópróbáin és végátadásán. 1980-tól nyugállományba vonulásáig munkáját, főmunkatársként illetve tervezőirodai osztályvezetőként végezte.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Csurgay Árpád István

**egyetemi tanár, a műszaki tudományok doktora,
a MTA rendes tagja, Széchenyi-díjas**

*1936-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 181/1959.*

Tudományos fokozatai:

Ph.D. (dr. techn.) Budapesti Műszaki Egyetem, 1964

D.Sc. Műszaki tudományok doktora (1973)

MTA levelező tagja (1985)

MTA rendes tagja (1993)

Nyelvismeret: angol (1965), német, orosz

Eddigi munkahelyei, beosztásai:

1959-1979 tudományos munkatárs, tudományos osztályvezető, majd tudományos igazgatóhelyettes a Távközlési Kutató Intézetben;

1966-1967 Postdoctoral fellow, Electrophysics Department of Polytechnic Inst. of Brooklyn N.Y. 1980-1985 tudományos főmunkatárs a Magyar Tudományos Akadémia Számítástechnikai és Automatizálási Kutató Intézetében;

1985-1993 a Magyar Tudományos Akadémia főtítkárhelyettese,

1987-1993 a Budapesti Műszaki Egyetemen félállású egyetemi tanár;

1993-2006 Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Elméleti Villamosságtan Tanszékén egyetemi tanár, kutatóprofesszor.

Közben meghívásoknak eleget téve:

1994 Sommersemester, Gastprofessor Johann Wolfgang Goethe Universität Frankfurt am Main;

1995 Sommersemester, Gastprofessor TU München;

1996-97 Melchor Chair Professor, Electrical Engineering Department, University of Notre Dame, IN, USA;

1998-2006 Part-time Visiting Professor, Center for Nano Science and Technology, University of Notre Dame, IN, USA.

Szakmai életútjának tömör, tényyszerű ismertetése:

1. szakasz (1959-1979): Távközlési Kutató Intézet

Elméleti villamosságtan és alkalmazásai a mikrohullámú és optikai hírközlésben; Mikroelektronikai eszközök, áramkörök és rendszerek realizálhatóság-elmélete. A lineáris elosztott paraméterű hálózatok elmélete

2. szakasz: (1980-2008): MTA-SzTAKI (1980-1985), MTA (1985-1993),

BME (1987-2006), Notre Dame (1996-2008), PPKE-ITK (2000 -)

Az információtechnika fizikai alapjai. Kvantum-effektusok a mikroelektronikában. A nanoelektronika lehetőségei és korlátai az információtechnikában. A hálózatelméleti paradigma bevezetése a nanoelektronikába.

Szakmai és egyéb díjai:

Akadémiai tagság: Az MTA levelező (1985), rendes tagja (1993), Az Academia Europaea (London) tagja (1990),

Az Academia Scientiarum et Artium Europaea, Salzburg (1990) tagja.

Szakmai díjak, kitüntetések:

Akadémiai Díj (1971), Kiváló Feltaláló (1966), Eötvös Lóránd-díj (1975), Honoris Causa Pro Scientia (1989); Magyar Köztársaság Középkeresztje (1993), Pázmány Péter-díj (1994), Széchenyi-díj (1998), Simonyi Károly-díj (2002).

Oktatási-kutatási tevékenysége:

1961-1965 BME, előadó, Elméleti Villamosságtan, Elektronfizika (félállásban)

1963-1970 BME, előadó, Mikrohullámú áramkörök (félállásban)

1987- 2006 BME, előadó, Elektronfizika

2002- PPKE-ITK, előadó, Az információtechnika fizikai alapjai I. és II.

2008 PPKE-ITK, előadó, Molekulák világa

1995-2006 Nanoelektronika

1996- Kutatás: Center for Nano Science and Technology, Electrical Engineering Department, University of Notre Dame, IN, USA

2000- PPKE-ITK Doktori Iskola

Nemzetközi tudományos közélet:

Deputy Editor International Journal of Circuit Theory and Its Applications,
John Wiley, Chichester, UK, (1973 - 2008)

Elnökségi tag Academia Europaea, London, (1991-1994)

IIASA Tudományos Tanács tagja (International Institute of Applied Systems Analysis,
Ausztria) (1986 - 2003)

Associate Editor IEEE Trans. of Circuit and System Theory, Part I. (1998-2002)

Visiting Professor at the University of Notre Dame, Indiana USA (1996 -)

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Donáth Péter

*1935-ben született Szolnokon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 193/1959.*

Már diplomájának megszerzése előtt elhelyezkedett a BHG telefonközpont gyárában. Diplomaterve egy crossbar telefonközpont tervezése volt. Ez akkor merőben újnak számított, számos irodalmat kellett feldolgozni a témához. Miután megszerezte diplomáját, az 1960-as évek elején egy teamben dolgozott, ahol egy polarizált jelfogó kiváltását oldották meg. A témából sorozatgyártást megért szolgálati találmány lett. Az 1960-as évek közepén több vizsgálóberendezés tervét készítette el, üzembe helyezésükben is részt vett. Központméretezés témában cikke jelent meg. 1969-ben angol középfokú nyelvvizsgát tett. Az 1960-as évek végén Muzsnay Géza kollégája szóbeli útmutatásai alapján elsajátította azon sokszög ábrák tervezését, amelyekkel a BHG által gyártott crossbar alközpontok lépcsőzését optimalizálták. Ez lett doktori disszertációjának lényeges eleme is, amit 1974-ben védett meg távbeszélőtechnika témakörben. Ekkor sikerült először ezt a módszert praxisában előfordult példákkal írásban rögzítenie. 1973-ban cikke jelent meg ebben a tárgykörben. 1975-ben már Ericsson crossbar városi és tranzitközpontokkal foglalkozott. Megismerte a városi központok előfizetői beültetését. Felfedezte, hogy a sokszög ábrák a városi központok előfizetői beültetéseinek optimalizálására is alkalmasak. A vonatkozó cikket 1977-ben írta meg. Az Ericssonénál optimálisabb beültetést ért el. Ezt a cikket Dr. Elldin forga-
lomtudós úttörő munkának nevezte és tanácsára egyszerű példákkal bővítve a Budavox Review-ban is megjelent. Az 1977-es stockholmi tanulmányút után, ahol Dr. Elldinnel is találkozott, a hallottakról előadás sorozatot tartott és tankönyvet írt. Még 1975-ben felmerült egy kapcsoló berendezés igénye, amely crossbar alközpontok és Ericsson tranzitközpontok közvetlen összeköttetését teszi lehetővé. Teamet alakított, és a témát sorozatgyártást megért szolgálati találmányig vitték. Ekkoriban sokat járt külföldre, 1982-től már műszaki delegációk vezetőjeként. A legeredményesebb volt közülük, amelyikben a cseh félnek bebizonyította, hogy a brünni tranzitközpont ikerként hatékonyabb lesz, mint két szőlőként. 1989-től a Postai Tervezőintézetnél dolgozott. 1990-ben rendszertechnikai tervet készített a budapesti crossbar központok bővítéséről. 1991-től már a PKI Fejlesztési Intézethez tartozott és a budapesti hálózat táfelölőse lett. 1996-ban főmunkatársnak ne-

vezték ki. 1999-ben Tasi Attila szerzőtársával elkészítették "A Budapesti hálózatfejlesztés rendszertechnikai adatbázisa" tanulmányt. 2000-ben vonult nyugállományba.

Munkássága elismeréseként Kiváló Dolgozó kitüntetést és Magyar Postai Elismerést kapott a Magyar Postától, 1993-ban pedig "Távközlésért" alkotói díjban részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Drávucz László

*1934-ben született Jászladányban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 170/1959.*

Már a diploma megszerzése előtt elhelyezkedett a TITÁSZ Berettyóújfalui Üzemvezetőségén, ahol tevékenyen vett részt Berettyóújfalu térségében folyó faluvillamosítás munkáiban, majd 1960-tól Berettyóújfaluban indult villanszerelő osztály szakmai képzésében oktatóként is dolgozott. 1962-ben megnősült és a TITÁSZ Szolnoki Üzemigazgatóságára kérte áthelyezését. Itt Szolnok város villamoshálózatának tervezőjeként, fejlesztési és kiviteli terveket készített. Később tervezési csoportvezető majd, mint osztályvezető irányította egy megyényi terület fejlesztési terveinek kidolgozását, a tervezési munka korszerűsítését. 1962 óta tagja a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek (MEE), és több éven keresztül a MEE ismeretfelújító tanfolyamatain oktatott. Eseti megbízások alapján szakértői munkát végezett a MEE-nek, a bíróságnak, a tűzoltóságnak és rendőrségnek. 1968 óta családjával részt vesz a Villamosenergia-ipari Természetbarátok találkozóin, és versenyein, ahol eredményesen szerepelt. 1994-ben nyugállományba vonult, de a szakmától nem szakadt el, a mai napig érdeklődéssel fordul az energiagazdálkodás és a MEE rendezvények rendszeres látogatása felé.

Munkásságát a közvilágítás tervezésében korszerűsítésében végzett tevékenységét, 1990-ben és 1993-ban Schreder-díjjal ismerték el. Továbbá több Kiváló Dolgozó kitüntetést kapott, valamint a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa Kiváló Munkáért kitüntetettő jelvényt adományozott 1985-ben. Társadalmi munkáját több alkalommal ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Erdőkürti Zoltán

*1934-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 227/1959.*

A diploma megszerzése után első munkahelye a Központi Fizikai Kutató Intézet volt, ahol 1959-től 1963-ig dolgozott. Munkája döntő részét finommechanikai tervezés és mérés-technikai feladatok megoldása jelentette. Az első magyar lézer konstruktőre volt, amelyet sorozatgyártásra a Magyar Optikai Művek átvett. Nyelvismerete és a sokrétű változatosabb munka vonzotta a külkereskedelemhez. 1963 és 1983 között a műszeripari és számítástechnikai termékeket forgalmazó Metrimpex KKV-nál, mérnök szakértői munkát végzett. 1966-ban közel egy évet töltött Moszkvában, ahol megszervezte és beindította a vállalat vevőszolgálati képviselőjét. Az 1973 és 1978 közötti időszakban a Metrimpex első kereskedelmi képviselője volt Szófiában. Hazatérése után a Nemzetközi Együttműködési Osztályon, majd az Export Automatika Osztályán dolgozott. Az ország második legnagyobb mezőgazdasági szövetkezeténél a Hernád Március 15. MgTSz-nél 1983-tól 1986-ig volt kereskedelmi igazgató. Elsősorban a konvertibilis export növelése volt a célja. Ezt jelentősen elősegítette az új ipari tevékenységek bevonása is. A Trade Coop Rt-nél 1986-tól 1989-ig export managerként, ipari szövetkezetek termékeinek exportja és külföldi érdekeltőségű vegyesvállalatok alapításával foglalkozott. 1989-1991-ben az Elektroakusztikai Gyár kereskedelmi vezérigazgató helyettesi beosztását pályázat útján nyerte el. Alapfeladatként tűzte ki maga elé a piacbővítést és a saját jogú külkereskedelmi jog elérését. A rendszerváltás és a gazdasági körülmények drasztikus megváltozása miatt ezekre azonban nem kerülhetett sor. A vállalat felszámolásának beindítása után 1991 és 1993 között átmenetileg a SZÁMSZÖV Számítástechnika Szövetkezetnél marketing manager volt. Utolsó munkahelyéről a Dunai Repülőgépgyár Rt-től, kereskedelmi igazgatóként a 60. életévét befejezve 1994-ben vonult nyugállományba. A nyugdíj mellett egyéni vállalkozóként, mint pénzügyi és biztosítási tanácsadó, azóta is az AHICO-AIG-LIFE-nél, az Első Amerikai-Magyar Biztosító Rt-nél dolgozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Földes András

*1936-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 285/1959.*

Első munkahelyén a Távközlési Kutató Intézetben (TKI) főként a címkód rendszerű átvitel- és kapcsolástechnikával foglalkozott. Munkájához kapcsolódóan tanulmányozta a külföldi fejlett technikákat is, a címes és a PCM átviteli rendszereket és az akkor még fejlesztési-kísérleti stádiumban lévő elektronikus telefonközpontokat. 1964/65-ben az olasz állam ösztöndíjasaként közelebbről megismerkedett a Telettra cég 24 csatornás PCM átvitel-technikai rendszerével. Ennek keretében megalapozott egy Telettra-Magyar Posta együttműködési szerződést, mellyel a cég berendezései Budapesten is megjelentek a Lipót és a Zugló távbeszélő központ közötti átviteli útként. Később a 32 csatornás berendezések előtérbe kerülésével ennek a projektnek a tapasztalatait lehetett tovább vinni. A jobb szakmai elmélyülés érdekében elvégezte a távbeszélőtechnikai szakmérnöki posztgraduális képzést. Az Integrált Szolgáltatú Digitális Hálózatok (ISDN) megjelenésével fő érdeklődési területe a Posta Kísérleti Intézetben (PKI), az ilyen hálózatok szinkronizálása lett. Ebből a témából írta doktori értekezését is. Később a Posta Tervező Irodában (POTI), majd a Posta-vezérigazgatóságon dolgozott, általánosabb koordinációs jellegű feladatokon, pl. az (elmaradt) 1996-os Világkiállítás projektjében. Szakmai élete során több OMFb bizottság munkájában vett részt. Tagja volt a CCITT Sp. D., majd a XVIII. Tanulmányi Bizottságának. Számos konferencián, valamint KGST bizottságban szerepelt előadóként is. Tanulmányokat, könyveket írt, szerkesztett, lektorált (sokszor társszerzőként). 1964-óta tagja a Híradástechnikai és Informatikai Tudományos Egyesületnek (HTE). Angolul, németül, olaszul beszél, és egy keveset oroszul is. Munkája során mindennek kiváló hasznát vette. Több kiüntetést, elismerést kapott, de ezek inkább helyi, és nem országos jelentőségűek voltak.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Göbl Nándor

*1935-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 265/1959.*

Diplomájának megszerzése után a Villamosipari Kutató Intézetnél helyezkedett el, ahol 1970-ig állt alkalmazásban. Ezután az Ipari Technológiai Intézetben dolgozott 1993-ig, majd egy évet töltött el a Villamosipari Kutató Intézetben. 1995 és 2003 között a Kincstári Vagyoni Igazgatóságnál tevékenykedett. Szakértői munkák keretében 1985-től villamos gépek és berendezések tervezésével, vizsgálatával foglalkozott. 1993-tól a robbantásos technológiák különleges alkalmazásában vett részt, ami magában foglalta a robbantásos hegesztési, szerkezet-darabolási és lőszermentesítési munkák tervezését. 1995-től a Budapesti Műszaki Egyetem Villamos Gépek és Hajtások Tanszékén működő Super Tech Laboratórium megbízása alapján, vezető elemeket tartalmazó készülékek tervezésével és kivitelezésével foglalkozott, hazai és nemzetközi munkamegosztásban. 1995-től a villamos műszaki ellenőri feladatok ellátása volt a feladata. Munkája során a fentiekhez is kapcsolódó tevékenységi körben több szakcikket, könyvrészletet, jegyzetet írt, valamint szakmai fordításokat készített. Számos belföldi és külföldi előadást tartott. Különböző technológiai folyamatok és berendezések ipari bevezetésénél szakmai tanácsokat adott és szakértői munkát végzett. A Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek 1961-óta, a Gépipari Tudományos Egyesületnek pedig 1975-óta tagja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gööz Pálné Majoros Anna

*1933-ban született Bántapolcsányon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 366/1959.*

Már diplomájának megszerzése előtt, 1958-ban elhelyezkedett a Beloiannisz Híradástechnikai Gyár, (a későbbi BHG Híradástechnikai Gyár) Telefon Gyáregységének Jelfogótervezési Osztályán. 1973-ban átszervezés során a BHG Fejlesztési Intézet Gyártmányfejlesztési Főosztályára került, ahol a Szerelvényfejlesztési Osztály vezetésével bízták meg. Innen vonult nyugállományba 1988-ban. Munkája során elsősorban jelfogó tervezéssel és fejlesztéssel foglalkozott, mint például a Tesla jelfogó kiváltása 24 rugós S jelfogóval, valamint az Ericsson központ jelfogóinak honosítása és gyártásba vitele. 1973-tól a Szerelvényfejlesztési Osztályon a jelfogók-, crossbar gépek-, tekercsek és transzformátorok-, valamint nyomtatott áramkörök fejlesztését és tervezését végző csoportok vezetőjeként a BHG-ban gyártott telefonközpontok, szerelvényeinek túlnyomó többsége a feladatkörébe tartozott. Nyugdíjasként 1989-től 1991-ig a Cobra Kiszövetkezetnél nyomtatott áramkörök ellenőrzésével és gyártásba vitelével foglalkozott, majd innen az Extra Top Kft-be lépett be, ahol átviteltechnikai berendezések importját bonyolította. 1993-tól 2006-ig az Indit-Trade Kft-ben dolgozott, ahol a munkája egy részét különféle járművek villamos és egyéb alkatrészei műszaki feltételeinek, gépkönyveinek fordítása töltötte ki.

A BHG-ban végzett munkájáért 1970-ben Miniszteri elismerő oklevelet kapott. 1983-ban pedig az ipari miniszter a Kiváló Újító Kitüntetés arany fokozatát adományozta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hajdrik Mihály

1932-ben született Czibakházán. Villamosmérnöki oklevelének száma: 126/1953-54.

Diplomamunkáját 1955 januárjában védte meg. Az egyetemi évek alatt angol, német, francia (Berlitz) és olasz (Magyarországi Olasz Kulturális Intézet) nyelveket tanult. 954 júliusától kezdett dolgozni az Akkumulátor- és Szárazelemgyárban, előbb gyártmányszerkesztőként, majd szabványügyi előadóként. E munka során tagja lett az IEC 95 Szakbizottság munkatársaként a Magyar Szabványügyi Bizottságnak. 1955-től 1957-ig az Idegen Nyelvek Főiskoláján felsőfokú angol nyelvvizsgát szerzett. 1960-tól a Műszaki Ellenőrzési Főosztály vezetője lett, 1970-től a Gyárfejlesztési- és Üzemfenntartási Főosztály vezetőjeként dolgozott, majd 1972-től a Gyár főmérnökévé nevezték ki. A hatvanas években két bejegyzett szabadalmát fogadták el. Ez időben végezte el a Munkavédelmi Felsőfokú Iskolát, és két évig érintésvédelmet oktatott Dr. Vörös Imre rektorsága alatt Dr. Taky Ferenc egyetemi tanár irányítása alatt. Állandó meghívott tagja lett a londoni székhelyű Lead Development Association-nek. A hatvanas évek végén a MKKE Ipari Mérnök- Közgazdász Tagozatán szerzett diplomát. A hetvenes években az MTA Közvetlen Energiaátalakítási Bizottságba hívták, Heller László, Vajda János, Dr. Lukács József, Lévai András akadémikusokkal és Dr. Néveri István egyetemi évfolyamtársával társtagként. E tagságból adódóan a TMB doktori disszertációt bíráló bizottságába is meghívták. 1983-tól az OMF-ben hívták, ahol több tanulmány elkészítését, illetve koordinálását végezte; többek között a "Műszaki felsőoktatás fejlesztése" témában (Dr. Pungor Ernő, Dr. Michelberger Pál). Az OMF-b-t, illetve a műszaki fejlesztés álláspontját képviselte rendszeresen a Tárcaközi Bizottságban, valamint részt vett a Világbank magyarországi tanulmányának elkészítésében az oktatás, munkaügy, ipari vállalkozások helyzetének felmérésében. 1984-ben középfokú német nyelvvizsgát tett. 1991-től 1993-ig - nyugállományba vonulásáig - az IPOSZ elnökségi tanácsadójaként a kis- és középvállalkozások műszaki fejlesztéseinek kérdéseivel foglalkozott. A New York-i székhelyű CIPE pályázatát kidolgoztam, amelyet a szövetség számára el is nyert. Két alkalommal a berlini és két alkalommal a torinói EU Továbbképzési Központba delegáltak és Torinóban "Mediátor" oklevelet szerzett. 1993 és 1998 között a Ganz Ansaldo Villamossági Rt. Beruházási Osztályán dolgozott a fejlett villamosipari technika letelepítésében. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kalapos János

1924-ben született Szőregen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 31/1959.

Diplomájának megszerzése után a Nehézipari Minisztérium Villamos-energiaipari Igazgatóságán mérnöki beosztásban helyezkedett el. Később a Budapesti Fűtőerőművek Angyalföldi telepén először villamos üzemvezetőként, majd központi (Kőbánya) telephelyén központi villamos üzemvezetőként végezte feladatát. A Budapesti Hőerőmű Vállalatnál központi villamos osztályvezetőként tevékenykedett. Nyugállományba vonulása után tíz évig a Budapesti Elektromos Műveknél műszaki tanácsadói munkát végzett.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kálmán Mihály

*1923-ban született Balatonszemesen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 57/1959.*

1959-ben felvették a Távközlési Kutató Intézetbe. Többen jelentkeztek a meghirdetett állásra, de a vizsgán egyedül őt találták megfelelőnek, a tudása alapján. A Tervezéshez került. Először Tudományos munkatárs-, később Tudományos csoportvezető státuszban dolgozott. Több újításban vett részt, melyekben kisebb-nagyobb arányban vállalt feladatot. Több ízben "Kiváló Dolgozó" címet nyert. Később új munkára került, ahova a területükön legjobb dolgozókat válogatták ki. Egy járműbe építendő, védelmi célra alkalmazott mozgó távközlési adó-vevő hírközlési berendezést kellett kifejleszteni. Ugyanezt forró éghajlatra is alkalmassá kellett tenni. Kiemelt fizetést és prémiumot kaptak a sikeres munkájukért, majd újra a "Kiváló dolgozó" címet. 24 év elteltével 1983-ban ugyan erről a munkahelyről ment nyugdíjba. Megkérték, hogy mint nyugdíjas, szerződéssel dolgozzon tovább. Még kb. 8 éven keresztül dolgozott ezután, feleségével - aki rajzokat készített - ugyanitt, hasonló munkákon. Szerettem a munkámat. Szép és érdekes feladat volt új villamos berendezéseket és műszereket alkotni és látni, ahogy a tervezést követően működni kezdenek és végrehajtják a korábban megálmodott feladatot.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kiss József

*1933-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 377/1959.*

Kezdetben üzemmérnöki, később üzemvezetői, majd a Borsodi Vegyi Kombinát és a Berentei Vegyi Művek egyesítésekor megalakított Műszer-Automatikai Gyáregység-vezető főmérnöki munkakörben dolgozott, az 1992 évi nyugállományba vonulásáig. A gyáregység feladata volt az irányítás technikai és biztonsági berendezések üzembe helyezése, üzemeltetési és fenntartási, valamint felújítási munkáinak elvégzése. 1960-tól a NIM kiküldöttjeként másfél évig tanulmányozta a vegyipari folyamatok irányítására alkalmazott eszközöket a Moszkvai Műszer-kutatóban (OKBA) és fiók intézeteinél. A megszerzett tapasztalatokat a KGST-hez tartozó országok vegyipari üzemében hasznosították. Közben - 1973-ig - a Kazincbarcikai Vegyipari Automatizálási Főiskola Szabályozástechnikai tanszékén tanított félállású adjunktusként. Nyugdíjas műszaki tanárként 2007-ig tanított a Kazincbarcikai Surányi Endre szakközépiskolában.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kiss Károly

1935-ben született Csornán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 192/1959.

Tanszéki ajánlás alapján már májusban elkezdett dolgozni a Budapesti Orvosi Műszergyárban fejlesztő mérnökként. Ez a lépés döntően befolyásolta egész pályafutását, mert az orvostechika mindenkor meghatározója lett munkásságának. Itt elektroencefalográf és elektrokardiográf fejlesztésén dolgozó csoport munkájában vehetett részt, ahol lehetőség nyílt a felhasználó orvosokkal kapcsolatba lépni. Két év után Esztergomban vállalt munkát, ahol az akkori iparpolitika egy műszeripari bázist kívánta létrehozni. Itt olyan lehetőséget kapott, amely 15 évre lekötötte, kielégítette szakmai és fejlődési lehetőségeit. EEG és kiegészítő, értékelést segítő eszközeinek fejlesztése, gyártási feltételeinek megvalósítása, műszerezésének kifejlesztése, és az elektroncsöves generáció után a tranzisztoros, integrált áramkörös generációk létrehozása. Időközben laborvezetőből a főkonstruktori (1969) beosztásig lépett elő. 1975-ben pályázat útján került az Egészségügyi Minisztérium felügyelete alá tartozó Röntgen és Kórháztechnikai Vállalathoz műszaki igazgatóhelyettesnek. A cég országos hálózattal rendelkező, az orvostechikai eszközök szinte teljes körét (kézi műszerektől a CT-ig) felölelő márkaszerviz tevékenységének irányítása volt a feladata. Számos nagy kórházberuházás műszerfelszerelését, műtők klimatizálását végezték, emellett még gyártási tevékenységet is folytattak (röntgen berendezések, klíma hűtők, szűrők stb.) 1991-ben a vállalat igazgatójának nevezték ki. Ekkor legnagyobb feladata a vállalat privatizációjának előkészítése és lebonyolítása volt. 1992-ben a vállalat állami tulajdonú részvénytársaság lett, akkortól az Igazgatóság elnöke és a társaság igazgatója lett. Ez a funkcióm a privatizáció lebonyolítása után is (1993) megmaradt nyugdíjba vonulásáig (1995). Ezután még 7 évig egyéni vállalkozóként tanácsadóként tevékenykedett az orvostechikai eszközök kötelező időszakos felülvizsgálatának műszaki és engedélyezési feltételeinek kidolgozásában, elsősorban a volt cégem vidéki egységei részére.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Kiss László Iván

*1935-ben született Székesfehérváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 293/1959.*

A BME Villamosmérnöki Karán 1959-ben erősáramú, 1964-ben folyamatszabályozási szakmérnöki, 1967-ben műszaki doktori diplomát kapott. Német, orosz és angol nyelvből középfokú államvizsgálója van. Első munkahelye az Erőmű Tröszt relé-védelmi és automatika szolgálata volt. 1961-től az Oroszlányi Hőerőmű villamos laboratóriumának vezetője lett. 1964-ben számítógépesítés miatt az MVMT Országos Villamos Teherelosztójába (OVT) hívták. A villamos energiarendszer irányítása keretében 2004-ig dolgozott. Ismereteit bővítette az NSZK ösztöndíj, külföldi konferenciák és a KGST-VÁB keretében végzett munka. Irányításával 1979 elején az OVT-ben üzembe került az első folyamatirányító számítógép-rendszer (Hitachi-HIDIC 80). A szoftver kialakításán Japánban is dolgozott. 1991-ig vezette a HIDIC rendszer fenntartását. 1992-től az MVM Rt. "Üzemirányítás Irányítástechnikai Korszerűsítése" keretében, és 1998 és 2004 között nyugdíjasként, részben már a MAVIR Rt.-nél, piacnyitási feladatokon is dolgozott. A CIGRE szakterületi bizottságaiban 12 évig volt, az IFAC- ből származó "teherelosztó automatizálási" bizottságban pedig 16 évig tevékenykedett. Oktatott a BME és KKMf szakmérnök-képzésén, a BME továbbképző tanfolyamain. A Magyar Elektrotechnikai Múzeumnak 2001 óta rendszeresen dolgozik. 2006-tól az Országos Műszaki Múzeumhoz tartozó intézmény féléllású tárlatvezetője. A MEE-ben 1959-től több bizottságban is tevékenykedett. Publikációi hazai és külföldi szaklapokban és konferencia-kiadványokban jelentek meg.

Mérnöki munkájáért állami, vállalati és szakmai kitüntetésekben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Komáromi Sándor

1934-ben született Szolnokon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 253/1959.

Pályáját 1959-től 1993 évi nyugállományba vonulásáig az Állami Energetikai és Energiabiztonságtechnikai Felügyeletnél töltötte, ahol 1978 és 1993 között az Energiatervezési és Információs főosztályt vezette, majd 1994-től 2000-ig az energetikai tanácsadással foglalkozó Komáromi és Fia Mérnöki Bt.-nél dolgozott. Oktatási tevékenysége széleskörű volt. Előadásokat tartott az Üteg utcai Energiaipari Technikumban, vállalati energetikusokat oktatót, valamint a mezőgazdaság- és faluvillamosítással kapcsolatos témában is jelentős oktatói tevékenységet végzett. Munkája során személyes konzultációs kapcsolatot tartott: Liska József, Kovács K. Pál professzorokkal, Marjai József miniszterelnök helyettes úrral, Kapolyi László miniszter úrral. Pályafutása során több külföldi előadást tartott (Franciaország, Kanada, Dánia, Japán). Számos publikációja jelent meg folyóiratokban, és több, az előadásaival kapcsolatos, jegyzetet írt meg. Társszerző a Dr. Barótfy István által szerkesztett Energiafelhasználói Kézikönyvben. Nevéhez fűződik 11 elfogadott szabadalom. Ezekből egyik jelentős találmánya, az üresjárás korlátozó automatikát 18 évig gyártotta a Műszeripari Kutatóintézet, majd a gyártást folytatta a KIPSZER.

Munkássága elismeréseként megkapta a Vállalat Kiváló Dolgozója, a Nehézipar Kiváló Dolgozója, valamint két alkalommal a Kiváló Munkáért kitüntetést

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kopasz Flórián

1935-ben született Szegeden.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 282/1959.

Postamérnök gyakornoki éveit, az oktatási terv szerint végezte a Szegedi Távközlés Fenntartási Üzemnél. 1961-ben a Kecskeméti Távközlés Fenntartási Üzem vezetésével bízták meg. 1963-ban a Szegedi Postaigazgatóság központ és átvitel-technikai csoportjában dolgozott, a távírók feladatokkal foglalkozott. 1964-ben az Igazgatóság Fejlesztési és tervező osztályán a hálózatos tervező csoportot vezette. 1965-ben lett a Fejlesztési osztály vezetője. Feladatuk volt nemcsak a távközlés góckörzetei rendszertechnikájának tervezése, hanem a postahivatali munka gépesítésének a fejlesztése is. 1970-ben fejlesztési igazgatóhelyettesként a beruházási és fejlesztési munkaterületet vezette, amely a Postaigazgatóság akkori szervezetében ez nemcsak a távközlési, hanem a klasszikus posta feladataira is vonatkozott a három megyére kiterjedően (Bács-Kiskun, Csongrád és Békés). Az 1975-ös átszervezés miatt, igazgatóhelyettesként minden távközlési feladat főmérnöke lett. A budapesti Erzsébet központ küzdelmes üzembe adása után, a posta hírnevének javítása miatt, a szegedi crossbar központ sikeres beindítása jelentős eredmény volt. 1978-ban a Postaigazgatóság építési osztályvezetőjeként a vasút-villamosítás miatti távközlési kábelhálózat építését vezette. A távközlési szakterület mellett a postai épületek fenntartása is a feladatuk volt. 1985-ben szintén egy átszervezés miatt a Beruházási és Építési osztályon a beruházások előkészítési csoportját vezette. 1990-ben különvált a postától a távközlés ezért, a MATÁV Rt Szegedi Igazgatósága Fejlesztési Osztályára került, mint főmunkatárs, ahol nyugállományba vonulásáig volt. 1968-ban megalakult a Közlekedés Tudományi Egyesület - a MTESZ tagegyesülete - amely a Szegedi Postai és Távközlési szakcsoportjának a titkárává választotta.

Munkásságáért megkapta Dr. Csanádi aláírással a KTE jelvény ezüst fokozatát. 1975-ben a KTE jelvény arany fokozatával tüntették ki. 1990-ben lett a MATÁV Rt Kiváló Dolgozója. 1994-ben a 35 éves szolgálatáért, mint törzsgárda tagot MATÁV logós arany pecsétgyűrűvel jutalmazták meg.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Koppány Levente

*1934-ben született Kispesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 310/1959.*

1958-ban, a végbizonyítvány megszerzése után azonnal elhelyezkedett az IBM Magyarországi KFT-nél, ahol az 1960-as népszámlálási adatokat feldolgozó Hollerith (lyukkártya) és elektronikus géppark műszaki felügyeletét látta el. 1963-tól a Számítástechnikai és Ügyvitelszervező Vállalatnál (SzÜV) programozási osztályvezetői munkakörben egyebek mellett az ország első olyan számítógépes rendszerét tervezte, kivitelezését és bevezetését irányította, amely több kereskedelmi nagyvállalat áruszállításának és számlázásának összehangolt feladatait támogatta. 1969-ben a DATORG Külkereskedelmi Adatfeldolgozó és Szervező RT programozási osztályának vezetője lett. Az osztály feladata volt a külkereskedelmi vállalatok áruforgalmához kapcsolódó elszámolások számítógépes programrendszereinek a kidolgozása. 1972-től a Számítástechnikai Koordinációs Intézet főosztály vezetőjeként a számítógépes szervező és programozó osztályok munkáját irányította. 1978-tól 1983-ig a Finomkerámiaipari Művek Számítóközpontjának vezetője volt. 1983-ban visszatért a SzÜV-be. Fejlesztési osztály vezetőjeként egyebek mellett a PM Ellenőrzési Főigazgatóság (az APEH elődje) számára a vállalati mérlegek budapesti feldolgozásának első számítógépes üzemét szervezte, működését felügyelte. Vezető szervezője volt az akkori Országos Társadalombiztosítási Főigazgatóság első budapesti interaktív ön line számítógépes rendszerének. 1994-től nyugdíjasként, mint az EDS Magyarországi KFT külső munkatársa, a TIGÁZ RT számítógépes információrendszerének szervezésében vett részt. Szakképesítő kurzusokon, egyebek mellett a BME szakmérnöki képzésében oktatott, számítógépes programozási témakörben jegyzeteket írt, lektorált, folyóiratokban publikált. A BME Villamosmérnöki Karán 1985-ben szervező-szakmérnöki oklevelet szerzett.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Kovács Ferenc

egyetemi tanár, Professor Emeritus

1935-ban született Budapesten. Villamosmérnöki oklevelének száma: 244/1959.

1959 és 1982 között a Híradástechnikai Ipari Kutató Intézet előbb tudományos munkatársa, majd osztály-, ill. főosztályvezetője volt, később a műszaki igazgató személyi titkára lett. Szakmai területe először a nagyfrekvenciás félvezető eszközök tervezése és mérése volt.. Ezt követően integrált áramkörök mérőberendezéseinek fejlesztésével foglalkozott. Az integrált áramköri mérőautomaták kutatásának és fejlesztésének megalapozásával, alaptípusainak rendszer-technikai kidolgozásával megteremtette a hazai integrált áramköri mérőautomata kutatás, fejlesztés és gyártás iskoláját. 1972-től az Intézet félvezető fejlesztésében dolgozott és irányítása alatt épült ki az integrált áramkörök tervezésére szolgáló számítógépes tervezőrendszer. 1982-2003 között Egyetemünk Elektronikus Eszközök Tanszékének docense, majd egyetemi tanára volt, ahol mikroelektronikai konstrukciót, tervezést és alkalmazást oktatott. Az egyetemen fő kutatási területei a MOS model-paraméterek értékének pontosítása és a kisfogyasztású CMOS áramkörök tervezése volt. Itt kezdett el foglalkozni a magzati szívritmus phonocardiographiai (PCG) módszerekkel történő meghatározásával. Ezen munka egyik eredményeként került sor később egy akusztikus elven működő mérőműszer kidolgozására. 2000-től az újonnan létrehozott Pázmány Péter Katolikus Egyetem Információs Technológiai Kar egyetemi tanára és kutatási dékánhelyettese, 2003-óta pedig professzor emeritusa, ahol áramkörelméletet, mikroelektronikát és szenzorteknikát oktat, valamint a magzat-kardiológiai akusztikus vizsgálatra irányuló kutatásokat vezetett; ebben a témában országos kutatási pályázati támogatást is nyert. Mindkét egyetemen számos tudományos diákköri munkát vezetett, több korszerű oktatott tárgy tematikáját dolgozta ki ill. oktatja most is. 210 tudományos közleménye és hat szakkönyve jelent meg, számos előadássorozatot tartott. A magzati szívritmust mérő módszerem cikke a Biomedical Instr. and Techn. folyóiratban 1995-ben az év legjobb kutatási cikke" díjat kapta. 1972-óta az UNIDO nemzetközi szervezetnek nyilvántartott, megbízott szakértője. Több OTKA pályázat vezetője ill. résztvevője volt. Számos kiadványnak volt szerkesztőbizottsági tagja. Szakmai munkájáért a Műszaki Könyvkiadó 1976-ban nívódíjjal tüntette ki. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lipovits Zoltán

*1932-ben született Kisfaludon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 12/1960.*

Munkásságát Győrben az Észak-dunántúli Áramszolgáltató Vállalat központjában, kezdte. Feladata, az un. Villamos Laboratórium kialakítása, megszervezése, felműszerezése, a hálózati jelenségek pontosabb ismerete és a legcélsebb védelmi és automatikai eszközök alkalmazása volt. Ebből a szervezeti formából alakult ki később a "Védelmi és Automatika Üzem", amelynek 17 évig volt a vezetője. 1976-ban a Szakszolgálati Osztály vezetésével bízták meg. Három fő szakmai területtel foglalkozott, relévédelem és automatika, túlfeszültségvédelmi rendszer, kábelhibahely behatárolás, valamint hírközlés, telemechanika, HKV kiépítése. Mindhárom témában feladata volt az üzembe helyezés, üzemeltetés és hibaelhárítás. Az áramszolgáltatásban is szükségessé vált a jól képzett technikus és szerelő állomány, így bekapcsolódott a képzésbe oktatói és vizsgáztatói minőségben. 1959-től tagja a Magyar Elektrotechnikai Egyesület győri helyi szervezetének és a mai napig tevékenyen részt vesz munkájukban. 1993-ban a volt Észak-dunántúli Áramszolgáltató Rt.-től vonult nyugállományba.

Munkásságát a MEE 1996-ban Verebély-díjjal jutalmazta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Miklós József

*1934-ben született Ófehértón.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 1/1959.*

Harmadéves egyetemista korában részmunkaidőben elhelyezkedett a Ganz Villamossági gyár Villamosgép Tervezési Főosztályán, ahol hidrogenerátorok rajzainak szerkesztésével foglalkozott. 1958 szeptemberben áthelyezték az Aszinkronmotor Számítási Irodába. Ott a fejlesztés alatt álló nagymotor sorozat villamos számításait végezték. 1962-ben a Szinkron gép Számítási Irodába került. Itt hidró- és turbógenerátorok villamos számítása volt a feladata. 1964-ben féléves tanulmányúton volt a leningrádi Elektroszila gyárban hidrogén és vízhűtéses turbógenerátorok tanulmányozására. Ezt követően részt vett a Ganz gyár saját fejlesztésű 220 MW-os hidrogén és vízhűtésű turbógenerátorainak fejlesztésében (Százhalombatta, Paks). 1965-től éveken át részt vett Egyetemünk Villamosgépek Tanszékének munkájában tervezési gyakorlat, diplomaterv vezetésével és annak bírálataival. Az 1968-1970-es években hidrogenerátorok villamos számítása volt a feladata. Ilyen volt többek között az India részére szállított 32 pólusú 3250 mm furatú vertikális hidrogenerátor. 1970-ben a nagyvasúti vontatásban egyre jobban terjedő váltakozó áramú gépek alkalmazása miatt áthelyezték a Vasúti Villamosgép Tervezési Főosztályra | csoportvezetőnek. Itt a nagyvasúti mozdonyok váltakozó áramú gépeit tervezte, (generátorok, segédüzemű gépek). Ezek mellett a csoport feladata volt a berlini Metró járművek vontatómotorjának a tervezése is. 1974-ben kinevezték a Vasúti Járművek Villamosgépei Tervezési Osztályra osztályvezetőnek. Az osztály feladata a nagyvasúti- és közúti járművek villamosgépeinek tervezése volt. Az osztályt 1994-es nyugállományba vonulásáig vezette.

Munkásságáért 1984-ben a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa által adományozott Kiváló Munkáért kitüntetést kapott. 1990-ben Mechwart András műszaki alkotói díjjal jutalmazták mérnöki tevékenységét.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Molnár András

*1934-ben született Békésszentandrásan.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 158/1959.*

A BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnika Gyengeáramú szakán 1959-ben szerzett mérnöki oklevelet. 1959-ben megnősült, felesége pedagógus. Egy gyermeke született 1960-ban, ő faipari mérnök, közgazdász. Első munkahelye Budapesten a Pestvidéki Postai Igazgatóság volt. Nyugállományba a Honvédelmi Minisztérium Építészeti Tervezési Intézetből ment 1990-ben. Részt vett vasúti pályafelújítási célgépek tervezésében. Mezőgazdasági állattartási telepek, keltetőállomások szakterveit készítette. Dolgozott állati tápszer gyártóüzem és több vágóhíd (baromfi, marha, sertés, bárány) berendezési tervezésén. A honvédelmi Minisztériumban elkészítette több objektum villamos terveit. Tervezett laktanyákat, üdülőket, kempingeket, éttermet, konyhát, szanatóriumokat. A Mérnök Továbbképző Intézet több tanfolyamán vett részt. 1986-ban megkapta az épületvillamossági szakon a vezető tervezői címet. 1994-ig nyugdíjasként is dolgozott amíg mozgásképtelen nem lett.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nádas Mátyás

1936-ban született Békéscsabán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 294/1959.

Első munkahelye a Dél-magyarországi Áramszolgáltató Vállalata volt, ahol előbb energia-gazdálkodással, majd kis- és középvezetékű vezetékek, transzformátorállomások és különféle villamos berendezések tervezésével foglalkozott kb. három éven át. Sok újítási javaslatát sikerült megvalósítani - legtöbbjük egyedi megoldás volt, amik még ma is működnek. Egy pályázat megnyerése után háztartási villamos készülékek fejlesztésével és gyáron belüli laborellenőrzésével foglalkozott. Lehetősége volt az angol nyelvű szakirodalmat is tanulmányozni és kb. 2,5 éven át külső tagja volt a CEE magyar szakbizottságának. 1966-ban egy tervező vállalatnál vállalt munkát, ahol telepszerű lakóépületek, ipari és mezőgazdasági létesítmények szaktervezésével foglalkozott irányító tervezőként. 1970-ben az AGROBER Békés megyei kirendeltség vezető villamos szaktervezője lett és ott tíz évig dolgozott. 1980 és 1982 között a SZÖVTERV Békés megyei irodáját vezette és szaktervezéssel is foglalkozott, majd rövid konzervipari energetikai munka után a Békéscsabai ÁFÉSZ műszaki osztályvezetője lett, ahol három beosztott műszaki kollégával megoldották a szövetkezet építési, energetikai és technológiai feladatait. 1994-ben kerkedvezmény-nyel nyugállományba vonult. Időközben 1972-től kezdődően előbb a Nehézipari Minisztérium, később más szakminisztériumok engedélyével szakértői munkát is végzett. 1994-től 2006 végéig igazságügyi szakértőként dolgozott, az egész országra kiterjesztett tevékenységi területtel, három szakterületre szóló kompetenciával. A Szegedi Igazságügyi Kamara tagja, annak megalakulásától. A Kamara Elnökétől 2007. március 24-i keltezéssel Örökös Tagsági címet kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Németh Lehel

*1936-ban született Jászberényben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 157/1959.*

Diplomájának megszerzése után a Magyar Televíziónál helyezkedett el és megszakítás nélkül 37 éven át, 1996-ig ott dolgozott. A televíziózás magyarországi megjelenésével szinte egy időben kezdte munkáját és a klasszikus, analóg televízió fejlődését végigkísérhette. Az üzemviteli és fejlesztési feladatok sorát végezve azzal büszkélkedhet, hogy ő is hozzájárult ahhoz, hogy ma Magyarországon a televízió a mindennapok része, a családok egyik legfontosabb információs, szórakoztató és ismeretterjesztő eszköze lett. A Televíziónak köszönhetően számtalan külföldi programban vett részt, ezek közül említést érdemel a montreali olimpia nemzetközi műszaki csapatában való közreműködése, északi sarki és távol-keleti expedíciókban való részvétele és a nagy sikerű Játék Határok Nélkül műsororozatban való szereplése. 1967-ben a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen mérnök-közgazdász végbizonyítványt, 1979-ben Egyetemünk Villamosmérnök karán Színes televíziótechnikai szakmérnök oklevelet szerzett. Hála a Műegyetem kiváló matematika-képzésének 1964-től matematikát tanít a Közgazdaságtudományi Egyetemen, és ezt a Budapesti Corvinus Egyetemen még ma is folytatja. 45 éve házas, feleségével két gyermeket nevelnek, és most négy unoka fejlődését kísérik figyelemmel. Sokat úszik, kirándul és időnként még utcai futóversenyeken is elindul.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Papp György

*1936-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 9/1960.*

Diplomájának megszerzése után az Erőmű Tröszt OVRAM-nál helyezkedett el beosztott mérnökként. 1962-től a Dunamenti Hőerőműben villamos laborvezetőként, 1970-től a Villamosenergiaipari Kutatóintézetben (VEIKI) tudományos főmunkatársként, majd tudományos osztályvezetőként dolgozott. 1989-től a RealSoft Kft. ügyvezető igazgatója. 1999-től a RealSoft Bt. tulajdonos műszaki igazgatója. 1972-ig villamos védelmekkel és erőművi irányítástechnikával, azután erőművi és hálózati számítógépes folyamatirányítással foglalkozott. Vezetésével készültek a Dunamenti és a Tiszai Hőerőművek szénhidrogénes blokkjainak számítógépes folyamatirányító szoftverei, majd a Paksi 3-4. blokkok erőművi folyamatellenőrző rendszereinek szoftverei. Ez utóbbi munkáért, kollégáival együtt, 1988-ban Állami Díjat kapott. E munkákkal részben párhuzamosan, az áramszolgáltatói rendszerek számítógépes üzemirányítási szoftver rendszerei is készültek, először az EMASZ-nál, majd a DÉMÁSZ-nál. Néhány egyedi esetben, a DÉDÁSZ-nál, az ELMŰ-nél is. Az ÜRIK program keretében sor került e rendszerek, az új OVT rendszerhez való illesztésére is. Folyamatirányító rendszer készült a Fővárosi Vízműveknél is. Az évek során az első áramszolgáltatói rendszerek kiöregedtek és a második hullámban elkezdődött rekonstrukciójuk. Ebben a folyamatban, már a RealSoft Bt. keretében, a rendszertervezés, kockázatanalízis, tenderkiírás előkészítő tevékenysége, kiértékelés, tesztelés, műszaki átvétel a főbb munkák először a DÉMÁSZ-nál, utóbb az ELMŰ-ÉMÁSZ-nál. A RealSoft Bt. tágította a tevékenységi területét és a MAVIR megbízásából foglalkozott a központi elszámolási fogyasztásmérő adatgyűjtő rendszerekkel, a C2000-es rendszer bővítésével, áttelepítésével, rendszerbe integrálásával. Ez a rendszer is kiöregedett, és ennek kapcsán itt is szükségessé vált egy új rendszer tervezése, tenderkiírás elkészítése, a műszaki átvételben történő részvétel. Sok éven keresztül a Prolan Zrt.-nek is végzett különböző munkákat (rendszertervezés, tesztelés, dokumentálás, oktatás).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pfeffer Elemér

1935-ben született Pécssett.

Villamosmérnöki oklevelét megszerezte, száma: 85/1958.

Diplomájának megszerzése után 1958 és 1959 között a Mátravidéki Erőmű Villamos Osztály gyakorló mérnöke volt. 1959-től a Pécsi Hőerőmű Vállalt önálló TMK vezetőmérnökeként végezte feladatát. 1969-ben a Köztisztasági és Útkarbantartó Vállalat műszaki igazgató helyettesi posztját töltötte be. 1982-ben a Dél-dunántúli MÉH Vállalt igazgatója volt. 1986-ban feladata volt a hulladékhasznosítási kormányprogram megvalósítása. 1986-tól 1990-ig volt a Pécsi Köztisztasági és Útkarbantartó Vállalat igazgatója. 1971 és 1975 között Pécssett a Pollack Mihály Műszaki Főiskolán másodállásban tanított. Pályafutása során több cikke, közleménye jelent meg

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Reichardt Sándor

*1927-ben született Miskolcon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 93/1959.*

Már diplomájának megszerzése előtt, 1947-től műszaki tisztviselőként a Gibárti Elektromos Művek Szerencsi Üzletvezetőségénél kezdte pályafutását. 1949-től a Miskolci Villamos Üzemeknél az akkor megindult faluvillamosítással foglalkozott, majd rövidesen tervgazdasági osztályvezetőnek nevezték ki. 1959-ben munka mellett szerzett villamosmérnöki diplomát a Budapesti Műszaki Egyetemen. 1970-ben a Miskolci Nehézipari Egyetem Gépipari Gazdasági Mérnöki Szakán abszolvált. Először az ÉMÁSZ üzletgazdászági főmérnökeként, majd 1967-től nyugállományba vonulásáig üzemigazgatóként tevékenykedett. E két utóbbi időszakra esett többek között Miskolc város villamos energia ellátási rendszerének teljes átépítése, korszerűsítése, és a vállalat szervezeti struktúrájának átalakítása. 1952-től tagja a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek. Alapító tagja és első titkára volt a Miskolci Helyi Szervezetnek. Később 1980-ban újból titkárrá választották. Jelentős szerepet vállalt a Helyi Szervezet gyümölcsöző külföldi kapcsolatainak kialakításában, az Egyesület keretében lebonyolított, képesítést nyújtó szakmai oktatásban, a MTESZ Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Szervezete által évenként rendszeresen lebonyolított Borsodi Műszaki és Közgazdasági Hetek szervezésében. A MEE Technikatörténeti Bizottságának tagja. Feldolgozásában jelent meg az Elektrotechnika c. folyóiratban a Hernádra telepített kisvízerőművek története. Előterjesztése alapján a több mint 100 éves és eredeti Ganz gyártmányú alapgépeivel működő gibárti vízerőművet 2005-ben műemlékké nyilvánították.

Munkásságát több kitüntetéssel ismerték el. 1999-ben MEE Életpálya Díjban részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rozsnyói Tibor

*1930-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 32/1959.*

A diploma megszerzése után évtizedekig a magyarországi nagyerőművek üzembe helyezésén majd helyszíni tervezői művezetésén dolgozott. E mérnöki tevékenysége részletezését az alábbiakban közli. Az Erőmű Beruházási Vállalatnál végzett üzembe helyezések helyszínei: Oroszlányi Erőmű 2x50MW-os és 2x60MW-os blokkok, Dunamenti Erőmű 3x50MW-os és 3x150MW-os blokkok, Visontai Erőmű 2x100MW-os és 3x200MW-os blokkok. Itt megemlíti a Magyarországon először alkalmazott "Heller Forgó" hűtőrendszer villamos és automatikai üzembe helyezését és kísérleti üzemének elvégzését. A Visontai Erőmű után az Erőmű és Hálózattervező Vállalat felkérésre a vállalathoz lépett be, és nyugállományba vonulásáig az alábbi erőművek helyszíni tervezői művezetését végezte: Dunamenti Erőmű 6x215MW-os blokkok, Tiszai Erőmű 4x215MW-os blokkok, Paksi Atomerőmű 4db reaktor 8x220MW-os blokkjai. Aktívan részt vett a villamos berendezések és kábelrendszerek tűzvédelmének tervezésében, és a kivitelezés helyszíni tervezői művezetését is ellátta. Nyugdíjba vonulásom után szakértői és tanácsadói tevékenységét folytatta.

Az évtizedes erőművi mérnöki munkája elismeréséért többször vállalati, majd miniszteri és végül kormány kitüntetést, a Munka Érdemrend bronz fokozatát kapta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Rozsondai Zoltán

a műszaki tudományok kandidátusa

1935-ben született Cegléden. Villamosmérnöki oklevelének száma: 276/1959.

1959-1961 között Oiron EMG/ laborban volt fejlesztő mérnök, feladata a mikrohullámú generátorok tervezése és gyártásba vitele, számítógép áramkörök tervezése volt. 1961-től 1962-ig a MTA Automatika Kutató Laboratóriumának tudományos munkatársaként: számítógépes folyamatirányítás, optimumértéktartó szabályozásokkal foglalkozott. 1962 és 1964 között Fernmeldewerk Leipzig-ben, mint fejlesztő mérnök a sokcsatornás erősítők tervezésével, stabilitás és megbízhatósági számítások elektronikus csatolt áramkörökben témakör volt szakterülete. 1964-től 1970-ig PCK Schwedt-Böhlen-ben a Rechenzentrumban tudományos munkatársi minőségben: vegyi és szabályozástechnikai folyamatok matematikai modellezése, számítógépes szimulációja, optimalizálási, stabilitási, megbízhatósági analízisek témával foglalkozott. 1971-ben írta doktori disszertációját. 1971-1972-ben a Lipcsei Egyetem adjunktusaként tartott előadásokat. 1972 és 1974 között a NIM TK Esztergom igazgatói tanácsadója volt. 1974-től 1976-ig Egyetemünk Vegyipari Technológia Tanszékének adjunktusaként tartott előadásokat, vegyipari matematikai modellezés, számítástechnika témában. 1975-ben elnyerte a műszaki tudományok kandidátusa címet. 1976-tól 1981-ig Universität Essen Institut Apparatechnik-nél tudományos munkatárs, majd tanársegéd volt. Előadásai: statisztikai matematikai módszerek a vegyipari technológiában, megbízhatósági számítások, hálós tervezési módszerek. 1981-1991 RW TÜV e.V.-nél tudományos műszaki szakértőként vegyipari rendszerek biztonsági és környezetvédelmi analízisei, atomerőmű rizikó analízise, EU kutatásfejlesztési projektek szervezése, (BRITE, ESPIRIT), minőségmenedzsment rendszerek auditálása témával foglalkozott. 1991-1994-ig TÜV Rheinland (QUALITEC EBASCO) minőségrendszerek témavezető, DGQ és ÖQS minőségauditori kinevezéssel ISO 9000 szerinti minőség auditálásokkal foglalkozott. 1994 és 2001 között minőségauditoroként az MSZT auditálási rendszere dokumentációjának elkészítése, ÖQS és DEKRA -nál vállalati minőségrendszerek ISO 9001 szerinti auditálásai képezték feladatát. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sebők Ferenc

1936-ban született Szegeden.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 185/1959.

Diplomájának megszerzése után 1959-től 1961-ig a Ganz (akkor még Kelemen Gottwald) Villamossági Gyárban dolgozott. 1961 és 1970 között a Délmagyarországi Áramszolgáltató Vállalatnál üzemviteli, hálózati tervezői és hálózatépítési szerelésvezetői beosztásban tevékenykedett. 1970-től 1991 márciusáig a Csongrád megyei Tanácsi Tervező Vállalatnál (Csomiterv) épületvillamossági tervezőként dolgozott. Munkái alapján 1986-ban megkapta a vezető tervezői jogosultságot és a magántervezői engedélyt. A Magyar Mérnöki Kamarának megalakulása óta tagja és nyugdíjasként jelenleg is épület-villamossági tervezői munkát végez.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Seres György

a hadtudomány doktora

*1936-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 354/1959.*

1959-től 1968-ig rendszertechnika előadó, majd főmérnök volt a Magyar Néphadseregénél. 1971 és 1977 között kinevezték tanszékvezető, kiképzési osztályvezetőnek a Katonai Műszaki Főiskolán. A Honvédelmi Minisztériumban 1977-től 1980-ig kiemelt tudományos főmunkatársi beosztásban dolgozott, majd a Haditechnikai Intézetben 1987-ig volt fejlesztési osztályvezető. Ezután a Katonai Akadémián szakcsoportvezető egyetemi docensként tevékenykedett. 2007-ig informatikai és e-learning szaktanácsadói tevékenységet végzett. 2002-től lett a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetemen előadó és a doktori iskolai témavezetője. 1971-ben megszerezte a hadtudomány kandidátusa, egy év múlva pedig a doktori címet. 1991-ben lett a hadtudomány (MTA) doktora. Pályája során orosz felsőfokú és angol középfokú nyelvvizsgát szerzett. Oktatási tevékenysége széleskörű volt. A Magyar Néphadseregénél oktatott elektronika, automatika, rendszertechnika és irányítástechnika témákban. A Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskola - Székesfehérvári Kihelyezett Tagozatán (1960-1968) előadásokat tartott mikrohullámú technika, telefontechnika területen. A Zalka Máté Katonai Műszaki Főiskolán (1971-1977) rendszertechnikát tanított, a Katonai Akadémián (1985-1991) pedig automatizált irányítási rendszerek tárgykörben oktatott. Szakmai munkáját minősíti, hogy tudományos vezető volt (5 sikeres kandidátusi fokozat védéssel), és doktori iskola külső alapító tagja (Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem - Katonai Műszaki Doktori Iskola).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Steckler Zsuzsanna (Ambró Péterné)

*1936-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 205/1959.*

1959-ben diplomájának megszerzése után, első munkahelye az Orvosi Műszer Kereskedelmi Vállalat volt, ahol nem mérnöki munkát végzett. Fél év után jelentkezett a Gamma Optikai Művekhez, ahol 1956-os politikai priusza ellenére, műszaki fejlesztési területen mérnökként alkalmazták. Itt 1960-tól 1992-ig dolgozott. Az első két évben szakterülete a katonai elektronikus készülékek megbízhatóság fejlesztése volt. A gyár profilja 1961-ben a nukleáris mérőműszerek gyártásával bővült. Ezen a területen kapott új feladatot. Két évig dolgozott a dubnai Egyesített Magkutató Intézetben. Rövid felezési idejű, mesterséges radioaktív izotópok, nukleáris spektroszkópiai mérésének fejlesztésével foglalkozott Hazatérése után, huszonöt évig a Gamma Izotóp Laboratóriumában, dozimetriai és nukleáris orvosi gyártmányaink minőségbiztosítási programjának koordinálását végezte, nyugállományba vonulásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Steiner István

1933-ban született Bánhidán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 97/1959.

Egyetemi tanulmányait 1958 februárjában fejezte be. A diplomatervét 1959-ben védte meg. Első munkahelye 1958-tól 1959-ig az Oroszlányi Szénbányák volt. 1959. novemberében került a Tatabányai Alumíniumkohó Villamos Üzemébe, mint beosztott mérnök. A későbbiekben itt különböző beosztásokban dolgozott és innen vonult nyugállományba 1991-ben, mint a Villamos Üzem osztályvezetője.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Stiedl László

*1935-ben született Enyingen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 224/1959.*

Diplomájának megszerzése után a gödöllői Ganz Árammérőgyárban helyezkedett el, ahol egy év gyakorlat után a gyár Szerkesztési Osztályán az új fogyasztásmérő család fejlesztésével foglalkozó csoport tagja lett. Munkája során bővebb ismeretekre tett szert a villamos fogyasztásmérők tömegszerű gyártásában és technológiai eszköztárában. Évente külföldi ipari vásárokon, árubemutatókon és esetenként tanulmányutakon, üzemlátogatásokon vett részt, rendszeresen látogatta a Mérnöki Továbbképző Intézet speciális tanfolyamait. Később gyártmányfejlesztési csoportvezetői, majd osztályvezetői beosztásba került. A gyár magánosítása során, az erőteljes átszervezés és létszámleépítés következtében 1992-ben nyugállományba vonult. Ezt követően elvégezte a szabványügyintézői tanfolyamot és ebben a minőségben - tekintve az európai szabványok kötelező bevezetésére, 2000-ig szerződéses munkaviszonyban dolgozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szabó István

*1935-ben született Vámosmikolán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 46/1959.*

Egyetemi tanulmányai befejezése után a Kelenföldi Erőműben helyezkedett el, ahol első feladata az épülő 13.sz. kazán villamos berendezéseinek a kivitelezőtől történő műszaki átvétele volt. Hét hónap múlva áthelyezték az Erőmű Tröszt kötelékében lévő OVRAM-hoz, ahol az országos villamos alaphálózat relévédelmi és automatika rendszerének üzemeltetése és karbantartása volt a feladata. Később a Magyar Villamos Művek megalakulása után az elosztóhálózati csoport vezetésére kapott megbízást. Ennek keretében részt vett az elosztóhálózati transzformátor állomások automatikus (kezelőszemélyzet nélküli) működtetésének kialakításához szükséges elvek kidolgozásában, az ehhez szükséges automatikák megtervezésében, azok tömeges gyártásának megszervezésében és az üzembehelyezések koordinálásában az egész ország területén. Tíz éves OVRAM tevékenység után 1968-ban Egerbe került az ÉMÁSZ Egri Üzemigazgatóságára, főmérnöki beosztásba, miután 1967-ben Egyetemünk Gépészmérnöki karán és gazdasági mérnöki oklevelet szerzett. Öt év elteltével megbízták az igazgatói feladatok ellátásával. Ezt a feladatot húsz évig, 1993 évi nyugállományba vonulásáig látta el, mely idő alatt megépítették az igazgatóság új telephelyét, s ezzel megszűnt a széttagoltság. Még az MVM-nél bekapcsolódott a MEE munkájába is. 1970-ben megválasztották a MEE Egri Szervezete elnökévé. Ezt a feladatot 1995-ig látta el. Ez időszak legjelentősebb eredményének tartja azt, hogy Heves megye területén közel 100 iskola kb.400 tantervét látták el korszerű világítással, mely munkáért a "Megye Művelődéséért" kitüntetést vehette át az elnöktől. MEE munkájához tartozik még az is, hogy két cikluson keresztül tagja volt a MEE országos vezető testületének, ahol az Észak-magyarországi régiót képviselte. Emellett még tagja volt a MTESZ megyei elnökségének is.

Pályafutásának ideje alatt több kitüntetésben részesült. Többször kapott Kiváló Dolgozó kitüntetést, megkapta a Nehézipar Kiváló Dolgozója, majd újabb Miniszteri Kiváló Munkáért kitüntetéseket, valamint a Munka Érdemrend bronz fokozatát.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Szilágyi Béla

ny. egyetemi docens, a műszaki tudományok kandidátusa

1935-ben született Miskolcon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 147/1959.

Miután diplomáját megszerezte, szakmai munkáját Egyetemünk Villamos Gépek Üzemtana Tanszékén tanársegédként kezdte. Későbbiekben munkatársa volt a Különleges Villamos Gépek és Automatika-, az Automatika-, a Folyamatszabályozási-, illetve az Irányítás-technika és Informatika Tanszéknek. Jelenleg ez utóbbi tanszék nyugdíjas docense. 1975-ben a MTA Tudományos Minősítő Bizottsága a műszaki tudományok kandidátusává nyilvánította. Szakmai területei amivel foglalkozott, villamos hajtások, szabályozástechnika, szabályozáselmélet. Számos könyv, egyetemi jegyzet, tudományos közlemény szerzője, és társszerzője. Szakmai közéleti tevékenységet az MTA Energetikai Szakbizottságának titkáráként, illetve az Automatizálási-, és Számítástechnikai Bizottságának tagjaként folytatott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Telkes Zoltán

docens

1934-ben született Galgamácsán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 183/1959.

Oklevelét a BME Villamosmérnöki Kar Műszer és finommechanikai szakán szerezte. Egyetemi tanulmányai befejezése után oktató lett az Egyetem Különleges Villamosgépek és Automatika Tanszékén, majd új tanszékek kiválása és névváltozása során Automatizálási Tanszékén, Folyamatszabályozási Tanszékén, illetve Irányítástechnika és Informatika Tanszékén tanársegédként tevékenykedett. 1964-ben adjunktusi, 1976-ban docensi kinevezést kapott. Műszaki doktori címét, 1967-ben szerezte. A Szabályozástechnika c. tárgyban gyakorlatvezető volt, több laboratóriumi mérést állított össze. Kidolgozta és előadta a Szabályozók c. tárgyat és a Folyamatműszerezés c. tárgyat. Az Egyetemen több középvezetői megbízást látott el: oktatási dékánhelyettes 1978-tól 1984-ig, a Tudományos Osztály vezetője 1985 és 1991 között, dékáni hivatalvezető: 1997-2005. A MATE tagja volt 1958-tól, egy ideig az Automatizálási szakosztály elnöke. Könyvei: Mérés, vezérlés, szabályozás. Műszaki Könyvkiadó 1966, Szabályozó berendezések. Egyetemi tankönyv (Dányi Dezsővel közösen), 1970, Automatizálási lexikon főszerkesztője, Műszaki Könyvkiadó, 1986. Ezen kívül 18 egyetemi jegyzetnek volt szerzője vagy társszerzője.

Munkásságáért több kitüntetésben részesült. Az Oktatásügy Kiváló Dolgozója 1974, a Gépipar Kiváló Dolgozója 1975, MATE Kruspér István Emlékérem 1977, Kiváló Munkáért 1980, Pedagógus Szolgálati Emlékérem 1996, BME József Nádor Emlékérem 2003.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Tóth Endre

*1935-ben született Diósgyőrben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 348/1959.*

Egyetemünk Híradástechnikái szakán szerzett diplomát 1959-ben. 1969-ben Távbeszélő Technikai szakmérnöki diplomát, majd 1976-ban doktori címet szerzett "Körzethálózatok optimális méretezése" című disszertációjával. 1959. májusában kezdett dolgozni a Postai Tervező Irodában. Munkahelye több névváltozáson ment keresztül, majd 1990 decembereében átirányították a PKI Távközlési Intézetbe, és innen ment nyugállományba 1998-ban. A munkába állás után néhány hónapot töltött az Átviteltechnikai osztályon, majd a Központos osztályra ment át. A közel negyven év alatt gyakorlatilag, tíz évenként változtak a fő feladatai. A 60-as években főleg Rotary (7A2, 7DU), a 70-es években pedig főleg Ericsson Crossbar (ARF, ARM, ARK) központokat tervezett, de más terveket is készített. Tervezett például jelfogós áramköröket, valamint a táv- és körzetkábelek forgalmi tervét is készítette. Részt vett a Sri Lanka-i távközlő hálózat rekonstrukciójában is. A 80-as években programok írásában és távbeszélő forgalomelméleti kutatásban vett részt. A Híradástechnikában 4, a Budavox Telecommunication Review-ban 1, a PKI Review-ban 1 cikke jelent meg. A (1 L, illetve 13.) Nemzetközi Távközlésforgalmi Kongresszuson (ITC) is részt vett 1-1 cikkel. A 90-es években a Budapesti Átkérő Hálózat 7A2, ARF, illetve elektronikus központjait összekötő hálózat tervezésében vett részt. A kerülőutas hálózat forgalmi méretezése évenként az ő programja alapján történt.

A munkásságáért háromszor kapott Kiváló Dolgozó kitüntetést (1965, 1972, 1977), egyszer Nívódíjat (1972-ben), kétszer pedig Alkotói Díjat (1993, 1996).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tóth Ferenc

*1929-ben született Bácsa községben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 151/1959.*

1959-ben végzett Budapesti Műszaki Egyetem villamosmérnöki karán,erősáramú szakán.1959-ben a diplomaterv megvédése után Győrbe az Észak-Dunántúli Áramszolgáltatóhoz került az építési osztály tervezői részlegéhez. 1960-ban.kihelyezték az ÉDÁSZ vállalat Kapuvári üzemvezetőségre üzemvezetői beosztásba. 1972-ben.a Győri Észak-Dunántúli Gázgyártó és szolgáltató Vállalatnál helyezkedett el üzemeltető villamos mérnöknek. Időközben 1964-1966 tanévben Egyetemünk Gépészmérnöki Karának Gazdasági mérnök szakát is elvégezte. 1976-ban a Győri Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskolára került fejlesztő,üzemeltető villamosmérnöknek. A fenti évek alatt kb.100 vállalatnál végzett villamosberendezések érintésvédelmi, tűzvédelmi, villámvédelmi, szabványossági felülvizsgálatot. 1976-tól 1993-ig.szakértői tevékenységet is folytatott a Nehézipari Minisztérium engedélyével. 1989-ben, 60 évesen vonult nyugállományba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tóth Magdolna (Ökrös Tiborné)

1934-ben született Jászkiséren.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 11/1960.

Pályafutása 43 évét két munkahelyen töltötte el. A BRG-nél 9 évet dolgozott, ahol mobil gyártással foglalkozott, majd a PKI-nél mobil kutatás, fejlesztés képezte szakterületét. Hazai tevékenységei között tudományos munkái, K+F feladatok, publikálások - Antenna és hullámterjedési számítási módszerek kidolgozása, modellezése (cikkek, előadások) említethetők. A számelmélet és a hullámterjedési ismeretek segítségével mobil hálózatot és frekvenciatervezési módszert dolgozott ki, emellett a "cellás elv" megfogalmazásával is foglalkozott (cikkek, előadások, könyvírás). Mobil szakértői munkacsoportot hozott létre a társszakmák (rádió-, számítás-, átvitel-, kapcsolás- és jelzéstechika) területeiről. Vezetőként és rádiósként a munkacsoportot több évig működtette. Később tevékenységi körébe tartozott a mobil rendszerek hazai bevezetésének K+F megalapozása (NMT450, GSM900, TETRA, stb.), majd az RLL rendszer (RAS 1000) bevezetéséhez az FGI-vel, és az Ericsson tervezőkkel Stockholmban a hazai 900 MHz-es frekvenciaterv elkészítése. A fiatal mérnökök pályára segítségével is lelkesen foglalkozott, velük együtt mérnöktovábbképző tanfolyamokat szervezett Egyetemünkön. Több előadást tartott a fővárosban és vidéken (Győr, Siófok), külföldi tanulmányutakon, illetve előadássorozatokon vett részt. A BME Villamosmérnöki Kar Dékánjának felkérésére, vizsgabizottságokban vett részt, és megbízások, diplomatervek javaslatával, bírálatával foglalkozott. Nagy felhasználók részére mobil szakértéseket végzett. A HTE TETRA szakosztályánál vezetőségi, valamint a TFHE alapító tagja volt.

Munkásságáért megkapta a Távközlésért Érmét, a Műszaki Alkotói díjat, a Békésy Emlékérmét, a Távközlésért Alkotói díjat, a HTE TETRA szakosztály arany jelvényét, valamint a Puskás Tivadar-díjat.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Váradí József

1936-ban született Békésen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 119/1959.

Tanulmányai befejezése után 1959. május 11-én alkalmazták a Dél-magyarországi Áramszolgáltató Vállalat Békéscsabai Üzemigazgatóságán mérnökként, ahol erősáramú vezetékek és kapcsolóállomások tervezésével, majd üzemeltetésével foglalkozott. 1963-ban nevezték ki üzemigazgatósági főmérnökké. Létrehozta és vezette a Magyar Elektrotechnikai Egyesület Békés-megyi szervezetét a Békéscsabai Gépípari Technikumnak óraadó tanára volt 1965 és 1970 között. 1969-ben a Budapesti Műszaki Egyetemen gazdasági mérnöki oklevelet szerzett. 1971 januárjától 1980-ig a KGM Ipargazdasági Szervezési és Számítástechnikai Intézetében dolgozott rendszerszervezési osztályvezetőként. Feladatai közé tartozott a kohó- és gépípar területén működő vállalatok - megrendelés szerinti - információs rendszerének tervezése, a számítógépes rendszer megvalósítása. 1971 és 1976 között mellékfoglalkozásban a Bánki Donát Műszaki Főiskola óraadó tanára volt. 1985-től 2000-ig a Kandó Kálmán Műszaki Főiskola gazdasági vezetőjeként dolgozott. Nyugállományba vonulása után 2001-től a mai napig is teljes munkaidőben dolgozik a Tamási Áron Általános Iskola és Német Két Tannyelvű Nemzetiségi Gimnáziumban gazdasági vezetőként.

Munkája elismeréseként 1988-ban a Művelődési Minisztériumtól Kiváló Munkáért jelvényt, 1997-ben a Művelődési és Közoktatási Minisztériumtól Magyar Felsőoktatásért Emlékplakettet kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Zakar István

*1933-ban született Ostoroson.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 226/1959.*

Az Egyetem elvégzése után közvetlenül az Észak Magyarországi Áramszolgáltató Vállalatnál (ÉMÁSZ) helyezkedett el üzemmérnöki beosztásban, az Indukciós Fogyasztásmérő és Hitelesítő Állomáson. 1960-ban áthelyezték az ÉMÁSZ kazincbarcikai üzemvezetőségére üzemmérnöki beosztásba, majd 1961-ben kinevezték az üzemvezetőség vezetőjévé, mely munkakört 1965-ig töltötte be. 1965-ban áthelyezték az ÉMÁSZ Salgótarjáni Üzemigazgatóóságára üzemviteli osztályvezetőnek, ahol 1967-ig dolgozott. 1967-ben megbízást kapott az újonnan alakuló ÉMÁSZ Gyöngyösi Üzemigazgatóóságának megszervezésére, mely 1968. januárban kezdte meg működését igazgatói kinevezésével. Ezt a munkakört 1974-ig töltötte be és közben 1971-ben Egyetemünk Gépészmérnöki Karán Gazdasági mérnök oklevelet szerzett. 1974-ben áthelyezték az ÉMÁSZ Vállalat központjába és kinevezték a vállalat gazdasági igazgatójának. 1983-ban lett a Magyar Villamos Művek Tröszt gazdasági igazgatója. Ezt a munkakört töltötte be 1992-ig, amikor nyugállományba vonult. Szűk két évig családi körben foglalta el magát, amikor megkeresték az akkor alakult Magyar Energia Hivataltól (MÉH) és felkérték, hogy dolgozzon a Hivatalnál, mint energetikai és gazdasági szakértő-tanácsadó. A felkérésnek örömmel tett eleget és jelenleg is ez a tevékenységet folytatja a Villamosenergia Engedélyezési és Felügyeleti Osztály, illetve a Villamosenergia-ár Előkészítő Osztály megbízásai alapján.

Munkássága elismeréseként többször kapott ÉMÁSZ Vállalat Kiváló Dolgozója elismerést, valamint megkapta a Nehézipar Kiváló dolgozója és a Munka Érdemrend bronz fokozata kitüntetésekét.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Zentai Georgina (Dr. Tóth Istvánné)

1935-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 156/1959.

Érdeklődése már középiskolai tanulmányai alatt az anyagvizsgálat és a metallográfia felé irányult Erőműgépész szakon 1954-ben szerzett gépészmérnöki oklevelet a Bánki Donát Gépipari technikumban, Tanulmányait a Budapesti Műszaki Egyetemen folytatta és 1959-ben Gyengeáram szakon szerzett oklevelet. Már egyetemi hallgató korában fenitek vizsgálatával foglalkozott a Központi Fizikai Kutató Intézetben. A Budapesti Műszaki Egyetemen tanított 29 évig, Először a Villamosipari Anyagtechnológia tanszéken, ahol kutatási területem továbbra is a ferritek vizsgálata volt. A technológus szak megalakulása után átkerült a Híradás és Műszeripari Technológia tanszékre, mai neve Elektronikai Technológia tanszék, itt passzív elemek gyártástechnológiájával, majd számítógépes tervezéssel foglalkozott. Az oktatás mellett alkatrészgyártó vállalatoknál Híradástechnikai Anyagok Gyára, Mechanikai Művek szakértőként dolgozott. A végzett tudományos és oktató munkájáról számos itthon és külföldön megjelent cikkben és könyvben számolt be. Részt vett állami és vállalati szabványok kidolgozásában, valamint számos előadást tartott az SI bevezetésével kapcsolatban. Szakmai ismereteit közgazdasági és pedagógiai, valamint nyelvi tanulmányokkal egészítette ki. Elvégezte Egyetemünk Gazdaságmérnöki szakát, valamint mérnök-tanári oklevelet szerzett az állami angol nyelvvizsga mellé.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

RÁCZ JÓZSEF

1932-ben született Miskolcon.

Egyetemi tanulmányai befejezése után 1955-től 1958-ig kirendeltségvezető volt az Ózdi kohászati Üzemeknél, ahol beruházási és felújítási villamos munkáinak szerelését irányította és felügyelte. 1958 és 1962 között főművezetőként a hazánkban épülő középvezettségű transzformátor állomás szerelésének irányítása és felügyelete tatózott munkakörébe. 1963-tól 1991-ig szakosztály vezetőként a VIV műszaki fejlesztését irányította. Ez időszak alatt fontosabb munkái : a műanyag védőcsövek és tartozékainak ipari bevezetése, NYM tömör erű kábelszerű vezetékek hazai gyártásának bevezetése, mezőgazdasági épületek villany szerelésének kidolgozása, házigyári lakások villany szerelésének kidolgozása, könnyűszerkezetes épületek villanszerelési technológiájának kidolgozása, könnyűszerkezetes tornacsarnokok világításának és szerelésének kidolgozása, a hazai iskolák világításának korszerűsítése (az ország tíz városában mintaszerelések bemutatásával), valamint Bicskei gyárunk korszerű festő üzemének megvalósítása. Előző munkáin kívül lefolytatott kb. 20-25 különféle tanfolyam szervezését és levezetését (pl. művezető képző, vezetőszerelő továbbképző tanfolyamok). Különösen jó érzéssel gondol vissza a Népstadion mellett létesített Olimpiai Csarnokra, mely 1972 és 2004 között tehát 32 éven keresztül biztosította minden változtatás nélkül a nemzetközi sportversenyek lebonyolítását az eredeti általam tervezett fénycsöves lámpatestekkel. E létesítményről részletes cikk az Épületgépészeti Technikában jelent meg, melyen betekintés végett csatolva.

Az Egyetem Szenátusa emléklap adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pro Progressio Alapítvány

PRO PROGRESSIO ALAPÍTVÁNY

A Műegyetem Baráti Köre 1996-ban létrehozta a Pro Progressio Alapítványt azzal a céllal, hogy a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen és a vele együttműködő intézményekben az oktatáshoz és a magas szintű oktatás nélkülözhetetlen környezetét képző kutatáshoz szükséges feltételeket jobbjítsa annak érdekében, hogy a szellemi tőke a tudomány nemzetközi fejlődésének irányai mentén folyamatosan gyarapodjon, a nemzeti és egyetemes értékteremtés szerves része legyen. Az alapítvány minősítése: közhasznú alapítvány.

Mindezek megvalósításához az alapítvány feladatának tekinti:

- az oktatáshoz és a kutatás-fejlesztéshez szükséges tárgyi és személyi feltételek szinten tartását és fejlesztését,
- a tudományos továbbképzés feltételeinek támogatását ösztöndíjakkal,
- a tudomány eredményeihez és az ország mindenkori szükségleteihez folyamatosan igazodó iskola-, és tanfolyamrendszerű oktatást szolgáló szervezet kialakulásának támogatását,
- a szociálisan hátrányos helyzetű, de tehetséges hallgatók támogatását,
- a hallgatók, oktatók sportolási, kulturális lehetőségeinek bővítését, az egyetemhez tartozás tudatát erősítő szervezetekkel kapcsolattartást, színvonalas egészségügyi és szociális ellátást,
- az oktató és kutató munka természetes háttérét nyújtó egyetemi kapcsolatszervezés támogatását.

Az alapítvány nyílt, hozzá bármely bel- vagy külföldi természetes és jogi személy pénzbeli vagy természetbeni adománnyal, vagyoni értékű jog átengedésével, ingó vagy ingatlan vagyronrendeléssel csatlakozhat, ha írásban deklarálja egyetértését az alapítványi célokkal.

Az alapítvány céljainak a megvalósítását a kuratórium pályázatok kiírásával, ösztöndíjak, díjak alapításával is elősegítheti.

Várjuk a szervezeteinkhez csatlakozni kívánókat és támogatókat a Pro Progressio Alapítvány titkárságán:

1111 Budapest, Egry József u.18. V1. épület V. emelet 525.

Tel.: 463-1595

Fax.: 463-1732

E-mail: ppai@mail.bme.hu

Honlap: www.proprogressio.hu

A Pro Progressio Alapítvány számlaszáma:

10700024-04310002-51100005

Az alapítvány közhasznúsági beszámolóit a www.proprogressio.hu címen olvashatóak.

A Műegyetemi Kiadó gondozásában megjelenő reprezentatív kiadványok

Németh József: A Műegyetemtől a világhírig

E könyv olvasója bizonyosságot talál arra, hogy a Műegyetem tanárai és tanítványai hogyan vettek részt a magyar gazdaság fejlesztésében, hogyan járultak hozzá a világ műszaki fejlődéséhez. Könyvünk a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem közel 225 éves történetét, nemzetközi hírű mérnök-tanárait, több, ma már világhírű egykori tanítványát – akik közül hárman Nobel-díjat kaptak – és a mai Műegyetemen folyó oktató, kutató munkát mutatja be – magyar és angol nyelven – több mint 350 képpel. Elődeinktől kapott örökségünk arra kötelez bennünket, hogy a Műegyetem továbbra is hazánk vezető felsőoktatási intézménye, valamint Európa aktív, jelentős műszaki -, természet- és gazdaságtudományi oktató-kutató központja maradjon. Könyvünk emlékeztessen a régiekre, bátorítsa az új keresésére.

Hencsei Pál: A Műegyetemtől a sport élvonaláig

A könyvben mindazokat a műegyetemi sportolókat kívánjuk bemutatni, akik résztvettek az olimpiai játékokon, illetve sikeresen szerepeltek más világversenyeken: világbajnokságokon, Európa-bajnokságokon, főiskolai világbajnokságokon. Műegyetemi sportolóknak tekintjük mindazokat, akik egyetemünkön mérnöki diplomát szereztek, egyetemi hallgatók vagy dolgozók voltak, vagy a MAFC egyesületben sportoltak. A sporteredmények ismertetése mellett kitérünk arra is, hogy a civil életben, a mérnöki pályán milyen sikereket értek el, hogyan állták meg a helyüket. Ezzel igazolni szeretnénk, hogy a sport és a tanulás öszegegyeztethető, mindkét területen el lehet érni kiemelkedő eredményeket, meg lehet felelni az elvárásoknak. A mai egyetemi hallgatók a leírtakat követendő példaként használhatják fel, hogy sportbeli és szakmai sikereikkel a Műegyetem hírnevét a jövőben is öregbíthessék.

Palasik Mária: A műegyetemisták odüsszeiája 1944–1946

1944 decemberében a nyilas magyar kormány SAS-behívóval arra kényszerítette az orvosi egyetemek, a József nádor Műszaki- és Gazdaságtudományi Egyetem két végzős és szigorló évfolyama mérnöki karainak hallgatóit, valamint állatorvostan-hallgatóit, hogy Németországba telepítve (csaknem toloncolva) ott folytassák és fejezzék be tanulmányaikat. Azok előtt, akik megtagadták tanulmányaik Németországban történő folytatását, két választás volt: vagy katonai szolgálatra jelentkeznek, vagy bujkálnak. Az előbbi a harcba vétés, az utóbbi a pusztulás veszélyét jelentette. Ez sem hordozott kevesebb kockázatot, mint a németországi kitelepítés.

Az egykori hallgatók kezdeményezését felkarolva a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Egyetemtörténelmi és Hagyományőrző Bizottsága védnöksége alatt, a BME támogatásával, a Műegyetemi Kiadó gondozásában monográfiában tárja az utókor elé ennek a generációnak a hányattatásait.

A kiadványok megrendelhetők:

Műegyetemi Kiadó

www.kiado.bme.hu

1111 Budapest, Goldmann tér 3.

Telefon: 463-3864

Egyetemünk emlékei

A Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem egykori hallgatói, akik arany-, gyémánt-, vas-, rubin- és platinadiplomát vehettek át az ünnepség alkalmával, emlékezhetnek az egyetem egykoron volt épületeire, azóta sem látott tárgyaira, hangulatára és miliójére. Egyetemünk patinás, múltjára büszke intézmény, de mára egyre kevesebb emlékünknél maradt meg.

Éppen ezért szeretnénk megszólítani az Egyetem múltját őrzőket, akik a régi épületek és tereik fényképeivel, a korabeli egyetemi élettel kapcsolatos tárgyakkal rendelkeznek vagy hollétükről tudomásuk van, hogy másolatkészítés céljából vegyék fel a kapcsolatot az Egyetem BME OMIKK-kal. Természetesen az eredeti emlékektől nem kell megválniuk, csupán fényképmásolatot szeretnénk készíteni egyetemi archívumunk számára.

Bízunk benne, sok érdekességgel fogunk találkozni, s mihamarabb megteremtjük a lehetőségét annak, hogy a mai hallgatók is megismerkedjenek eme relikviákkal. Ötven év múlva a mai fiatalok fognak mesélni és emlékezni erre a korra, de szeretnénk, hogy ez folyamatos legyen emlékezetünkben, s legfőképpen hiteles.

www.omikk.bme.hu

Visszaemlékezés-gyűjtemény

Egyetemünk több mint 225 évre visszanyúló, egyedülálló szellemi örökségének megőrzése szép feladat, kötelesség. Fontos része a mindenkori egyetemi polgárok identitásának és közösségtudatának formálása, erősítése, valamint az egyetemi hagyományok ápolásának gazdagítása és színesebbé tétele. Ennek egyik módja az egyetem múltjának újfajta módon, hétköznapi mélységében való feltárása és bemutatása, a személyes történetek, emlékek rögzítése, megőrzése és közreadása. Az egyetem levéltára ennek szellemében visszaemlékezés-gyűjtemény létrehozását tervezi írásos, hangzó és képi dokumentumok begyűjtésével.

Kérjük az egyetem volt és jelenlegi oktatóit, dolgozóit és volt hallgatóit, akik az 1940-60-as években tanultak, oktattak, dolgoztak a Műegyetemen, hogy közreműködésükkel segítsék vállalásunkat (természetesen az 1970-90-es évek történetére vonatkozó anyagokat is szívesen fogadunk, hiszen a közelmúlt története iránt egyre nagyobb az érdeklődés). Olyan írásos, hangzó és képi dokumentumokat várunk, amelyek a visszaemlékező egyetemi életére, tevékenységére és az egyetem történetének valamely szegmensére vonatkoznak.

A visszaemlékezést megkönnyítő, annak támpontokat adó összeállítás letölthető a levéltár honlapjáról (www.omikk.bme.hu).

A felhívásban foglaltakkal kapcsolatos információkért kérjük az alábbi munkatársunkat keressek:

Batalka Krisztina levéltáros (telefon: 463 1703, e-mail: kbatalka@omikk.bme.hu)

Megértő együttműködésüket előre is köszönjük.

Tisztelt Kitüntetett!

Tisztelettel köszöntjük Önt jubileumi diplomája átvétele alkalmából. Az ünnepélyes átadáson minden kitüntetetről fénykép készül, amint átveszi diplomáját. A felvételek az átadást követő második héttől megtekinthetőek a **www.foto.bme.hu** internetcímen.